XIII. évfolyam 38. szám.
1957. november 7.

Ludas Matyi

Ára: 1 forint

Macmillan: Jaj papa, én úgy félek, már fönt van a második . . .
Eisenhower: Ne félj fiam, én sem vagyok egészen nyugodt . . .

Szegő Gizi rajza

A legfontosabb tudnivaló

Szür-Szabó József rajza

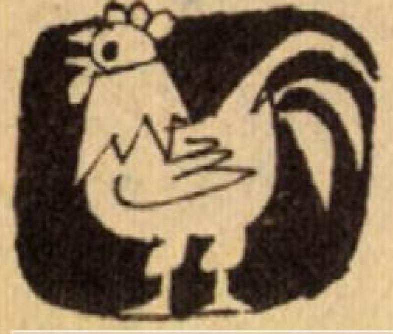

— Bemutatom az új kollégát...

— Ez az íróasztala...

— Ha valamit nem tud, kérdezze meg a kollégáktól.

— Szabadna tudnom, hogy merre van itt a büfé?

A kétezer forintos kakas

Személyek: kofa, nagysága, piaci népség

KOFA: Tessék, tessék nagyságám. Gyönyörűek a csirkéim.

NAGYSÁGA *(jön szembe, megáll a kofa előtt. Először csak nézdegél)*: Mit kér ezért a kakasért?

KOFA: Ötven forint. Szép kakas. Másfél kilós.

NAGYSÁGA: Adja olcsóbban. Negyvenet adok érte.

KOFA: Negyvenet?! Tessék amoda. Ott, annál az öregasszonynál van negyvenért is.

NAGYSÁGA: De nekem a maga kakasa tetszik. Na, adja negyvenért?

KOFA: Negyvenöt lesz az utolsó ára.

(Az alkuban egy kis szünet következik)

NAGYSÁGA: Emelgetem, latolgatom, de akárhogyis, sok annyi érte. Na, adja negyv...? *(Felsikolt)* Jesszus, a fülbevalóm! Lecsípte a kakas a kétezer forintos briliáns fülbevalómat! Nini, vérzik is a fülem!

KOFA: Úgylátszik kukoricának nézte.

NAGYSÁGA: Maga még viccelődik?

KOFA: Én viccelődöm? A kakas csinálta a viccet.

NAGYSÁGA *(sírva)*: Azonnal adja vissza a briliánsomat!

KOFA: Én? A kakas tán igen, de én nem.

NAGYSÁGA: Csak nem akarja azt mondani, hogy én voltam a hibás?

KOFA: De biz azt mondom én! Mért tartotta a kakast olyan közel a fejihez?

NAGYSÁGA: Hát tudhattam én azt előre?

KOFA: Tán én tudhattam?

(Kíváncsi sereglet gyűlik köréjük. A nagysága most feléjük sírja panaszát.)

NAGYSÁGA: Meg akartam venni a kakasát s ahogy emelgetem, belekapott a fülembe és lenyelte a kétezer forintos briliánsomat.

EGY SZEMLÉLŐ: Vegye meg, fizesse ki és kész.

KOFA: Én is azt mondtam, de a nagysád nem akarja megadni az árát.

NAGYSÁGA: Annyit nem is adok érte!

KOFA: Akkor meg kár minden szóért. Hol kap ma nagyságám egy kétezer forintos kakast negyvenötért!

EGY MÁSIK SZEMLÉLŐ: Le kell vágni a kakast, az a legegyszerűbb.

KOFA: Levágni? Hogyisne! Vágott baromfi kisebbérő. Igen, majd ha maga megfizeti a különbözetet.

NAGYSÁGA: Szóval mit akar csinálni?

KOFA: Mit? Eladom annak aki megfizeti.

EGY HANG: Tartsa is csak ki 1990 forintig. Maga van birtokon belül.

NAGYSÁGA: Az én kétezer forintos briliánsommal?! Elájulok!

KOFA: Vegye ki belőle nagyságám, én nem ragaszkodom a maga briliánsához.

HARMADIK SZEMLÉLŐ: Nem kéne rendőrt hívni?

KOFA: Minek ide rendőr? A kakasomat a rendőr sem veheti el tőlem!

NAGYSÁGA: Adja vissza a briliánsomat és semmi közöm tovább a kakasához.

HANGOK A TÖMEGBŐL: El kell árvezerezni a kakast. Ki kell sorsolni! Adják el egy ékszerésznek!

NAGYSÁGA: Nézze, adja ide negyven forintért és ne csináljon tovább cirkuszt.

ELSŐ SZEMLÉLŐ: Maguk most-már részvényesek a kakasra. A nagyságáé a részvénytöbbség, ő diktál.

KOFA: Magát senki sem kérdezte. Nem félek én, hogy nem veszi meg a nagysága. Ha sokat alkuszik, följebb csapom az árát.

EGY HANG: Fizesse ki neki, asszonyom, mert följebb csapja.

MÁSIK SZEMLÉLŐ: Itt maga Bölcs Salamon se tudna igazságot tenni.

HARMADIK SZEMLÉLŐ: Adja oda jóasszony, amennyiért a nagysága kéri. Maga úgyis tartozik neki fájdalomdíjjal.

KOFA: Méghogy én tartozom fájdalomdíjjal? Hát ki volt a hibás?

UGYANAZ A SZEMLÉLŐ: A maga kakasa! A gazdája felel érte.

KOFA: Felelek is. Amit lenyelt, az benne van; hát nem azzal együtt kínálom neki?

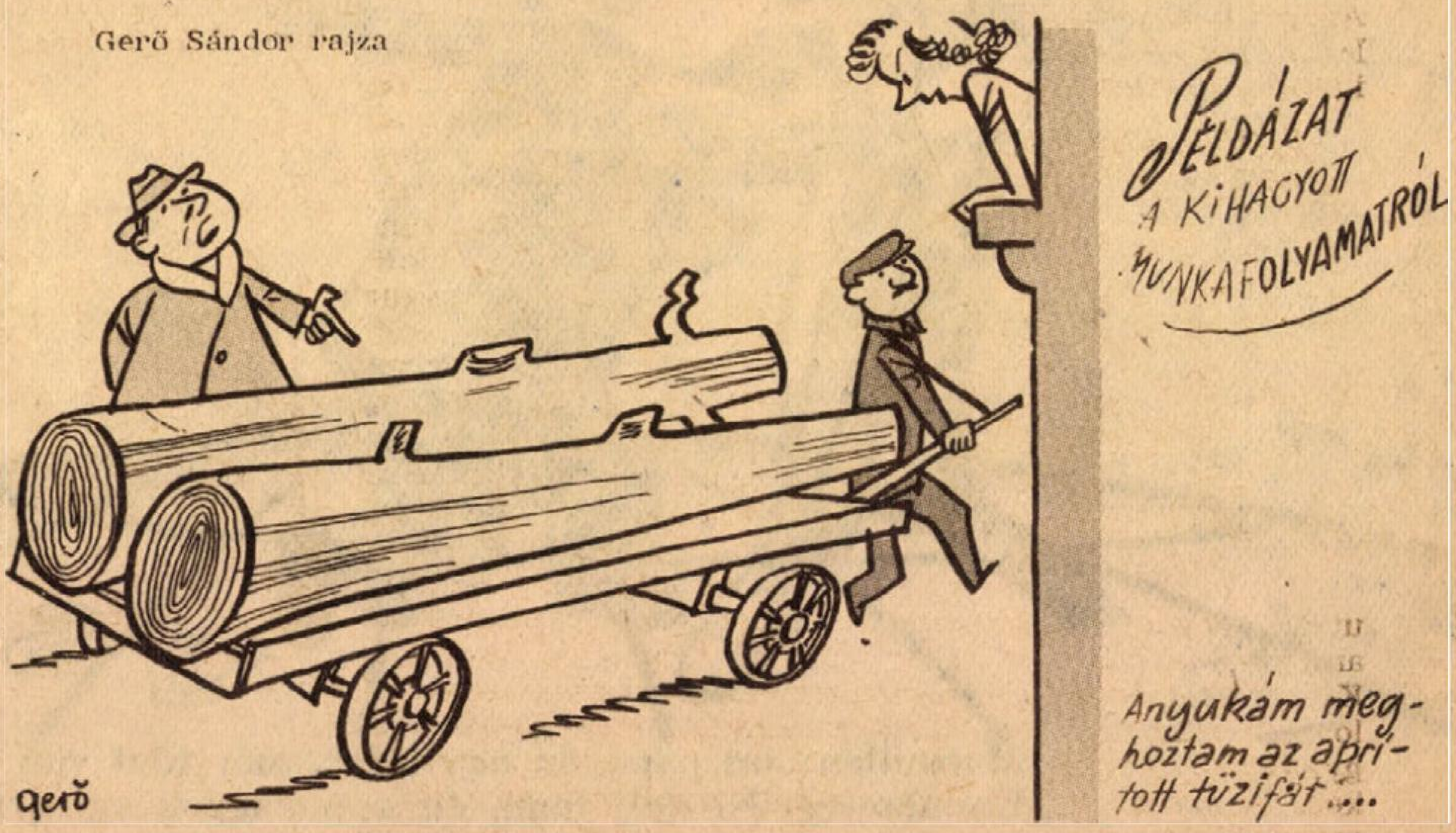
NAGYSÁGA: Hiába, a maga makacs fejét nem lehet meggyőzni. Nem bánom, adja ide, megadom a negyvenötöt érte.

KOFA: Na, végre, hogy végeszakadt ennek a hiábavaló alkunak.

NAGYSÁGA: Várjon, fogja csak, amíg kiveszem a tárcám. *(Retiküljébe nyúl, nagyot sikolt)*: Jesszusmária, a pénztárcám! Ellopták a pénztárcámat! Rendőr, rendőr!

Simon Zoltán

Gerő Sándor rajza

Derűs történetek a hősi időkből

Három magyar veterán emlékezéseit idézem, azok közül, akik a Nagy Október után, a Vörös Hadseregben harcoltak. Garasin Rudolf, a kijevi magyar lovasok volt törzsfőnöke, most a magyar népi demokrácia követe Mongóliában; Varga Gyula, a 3. nemzetközi magyar ezred volt parancsnoka, most nyugdíjas altábornagy; és volt helyettese, Kiss Lajos, most nyugdíjas, Egerben, — a múltról beszélnek. A súlyos harcok mosolyra késztető mozzanatairól kérdezem őket és miközben erről szólnak, úgy érzem, hogy a dicső múltat, küzdelmeivel és derűjével együtt, a szívükön melengetik, még annyi év után is...

Huszár-önérzet

Háromezer hadifogoly gyűlt össze Kijevben 1919 áprilisában. Jöttek mindenfelől, Oroszország messzi tájairól, hogy megalakítsák az internacionalista lovasezredet. Magyarországra készültek, segíteni a forradalmat: horvátok, szerbek és más nemzetiségűek, kétharmadrészt magyarok. Ki tudja, honnan, de egyszeriben előkerültek a piros huszársapkák, letépett vagy vörös szalaggal átkötött sapkarózsákkal.

Megvolt hát az ezred: háromezer ember, háromezer nyereg, csak éppen az volt a baj, hogy minden negyedik emberre jutott egy ló. Az indulási parancs így találta őket — ló nélkül. Elindult a menet végig a főutcán, olyan alakzatban, amilyent azóta sem látott Kijev. Elöl néhány százan lovon, utánuk a többiek gyalog, nyereggel a hátukon. A város közepén, egymás mögött, utasra várva álltak a kijevi konflisok, és a különös „lovasok" láttán hangos hahotára fakadtak. Ugratták, heccelték a nyerget cipelő katonákat.

— Hol a lovad? — kiabálták innen is, onnan is.

— Milyen lovas az, aki a hátán hordja a nyerget, ahelyett, hogy rajta ülne?! — gúnyolódtak szüntelenül.

Felbuzdult a harcosok önérzete. Nem kellett vezényszó. Mintegy varázsütésre, a nyerget cipelő „lovasok" a konflisok mellé léptek, sorra-rendre kifogták a lovakat a hámból, megnyergelték őket és a dermedt fiákereseket otthagyták kocsijuk mellett az út szélén.

— Majd visszahozzuk háború után! — kiabálták búcsúzóul és frissen szerzett lovaikkal elügettek a vörössapkás huszárok.

Az orenburgi csetepaté

Az egyik nemzetközi lovasezred magyar százada parancsot kapott, hogy Orenburgnál (Cskalov) vágja el a vasútvonalat. A század északról megkerülte Dutov atamán csapatait, sikerrel végrehajtotta a feladatot és bevonult Orenburgba. A gyalogság szánkákon követte a lovasokat. A város fele már a magyar lovasszázad kezén volt, amikor előnyomulás közben váratlanul nagyszámú lovas tűnt fel. Öltözékük és kerek szőrmés sapkájuk arra mutatott, hogy ellenséges kozákok közelednek. Nem volt vesztegetni való idő. Csak a gyors rajtaütés segíthet. A magyar lovasszázad parancsnoka rohamot vezényelt: a meglepett kozákokat megfutamították, végigkergették a városon.

Saluga János, a lovasszázad parancsnoka, roham közben jó magyarosan elkáromkodta magát. Erre az egyik lemaradt kozák, somogyi tájszólással odakiabált az üldözőknek:

— Hát ti is magyarok vagytok, komám? Hiszen akkor nincs semmi baj!

A félreértés hamar tisztázódott. A „kozákok" egy másik magyar lovasezredhez tartoztak és Aktyubinszk felől ők is éppen azért jöttek Orenburgba, hogy elfoglalják. Felszerelésüket a kozákoktól zsákmányolták és sapkájukon a vörös csillagot piros szalag helyettesítette, amit nem vettek észre a rohamozó magyar huszárok.

Ez volt a híressé vált orenburgi csetepaté, amikor a magyar lovasság megfutamította a kozáknak nézett magyar lovasságot.

„Van-e még junkered, Dutov atamán?"

A 3. nemzetközi magyar ezred katonái éjszakai álmukat aludták Jajszan faluban. Trombitaszó riasztotta fel az ezredet: a kürtös a falu szélén irgalmatlanul fújta a riadót. Dutov atamán, az orenburgi fehér kozák generális csapatai körülzárták a falut. A hírhedt arany ezred, a „Zalatov polk" gyalogos tiszti cári ezred, tűz alá vette a magyarok szállásait. Legmélyebb álmukban lepték meg az éjszakai nyugovóra tért fáradt magyar harcosokat. Úgy látszott, nincs menekvés.

A trombitaszóra és az egyre erősödő lövöldözésre pillanatok alatt talpra ugrottak a magyar vöröskatonák. Felkapták fegyverüket, felcsatolták a tölténytáskát és otthagyva felsőruháikat, lenge magyarban felvették a harcot a támadók ellen. Mire megvirradt, a fehér alsóruhában harcoló magyarok már a tiszti ezred hátába kerültek, bekerítették a falut és szétszórták a cár arany ezredét. Dutov atamán annyira biztos volt Jajszan elfoglalásában és a győzelemben, hogy a tábori telefonvonalat bevitte a faluba. Varga Gyula ezredparancsnok nem sokat teketóriázott, felvette a telefonkagylót és így szólt:

— Van-e még junkered? Küldd csak ide! Majd megreggelizik őket a magyar internacionalisták!

A drót túlsó végén Dutov atamán, az orenburgi fehér kozák generális tartotta a telefonkagylót. Hogy az atamán mit felelt vissza, azt mind a mai napig nem jegyezték fel a krónikások.

(földes)

Szebb nevet!

A „Daily Express”-ben olvassuk: Arthur Pope, portsmouthi tanácsos panaszkodott, hogy kevesen jelentkeznek utcaseprőnek.

— *Az emberek idegenkednek az utcaseprő névtől. Ha szebb neve lenne ennek a foglalkozásnak, bizonyára többen jelentkeznének.*

Néhány új név-javaslat már született is, mint például tisztaság-alkotók, félegészségügyi dolgozók, várostisztítók, városszépségápolók.

A törzsfőnök feleségei Brüsszelben

A belga kormány meghívta Belga Kongó törzsfőnökeit a jövő évi brüsszeli vásárra. A Bakubas-törzsfőnöke, Lukengo azonnal elfogadta a meghívást, s természetesen valamennyi feleségét magával hozza, hiszen a belga kormánynak sem lehet érdeke családi háborúság. Mivel a brüsszeli szállodák szobáit a vásár idejére már előre lefoglalták, belga kormánykörök vakarják a fejüket, hogy hova helyezzék el a törzsfőnök 300 (háromszáz) feleségét.

A nagy kiadás

Meglepetést keltett Amerikában a statisztikai hivatal közleménye, amely szerint az amerikai nők közel két milliárd dollárt költenek egy évben kozmetikai cikkekre.

Egy jenki felháborodva mondja a barátjának:

— Mit szólsz hozzá John, az amerikai nők maholnap több pénzt vernek el, mint az amerikai tábornokok.

Mire John egykedvűen válaszolja:

— De több csatát is nyernek!

Eredményes küzdelem

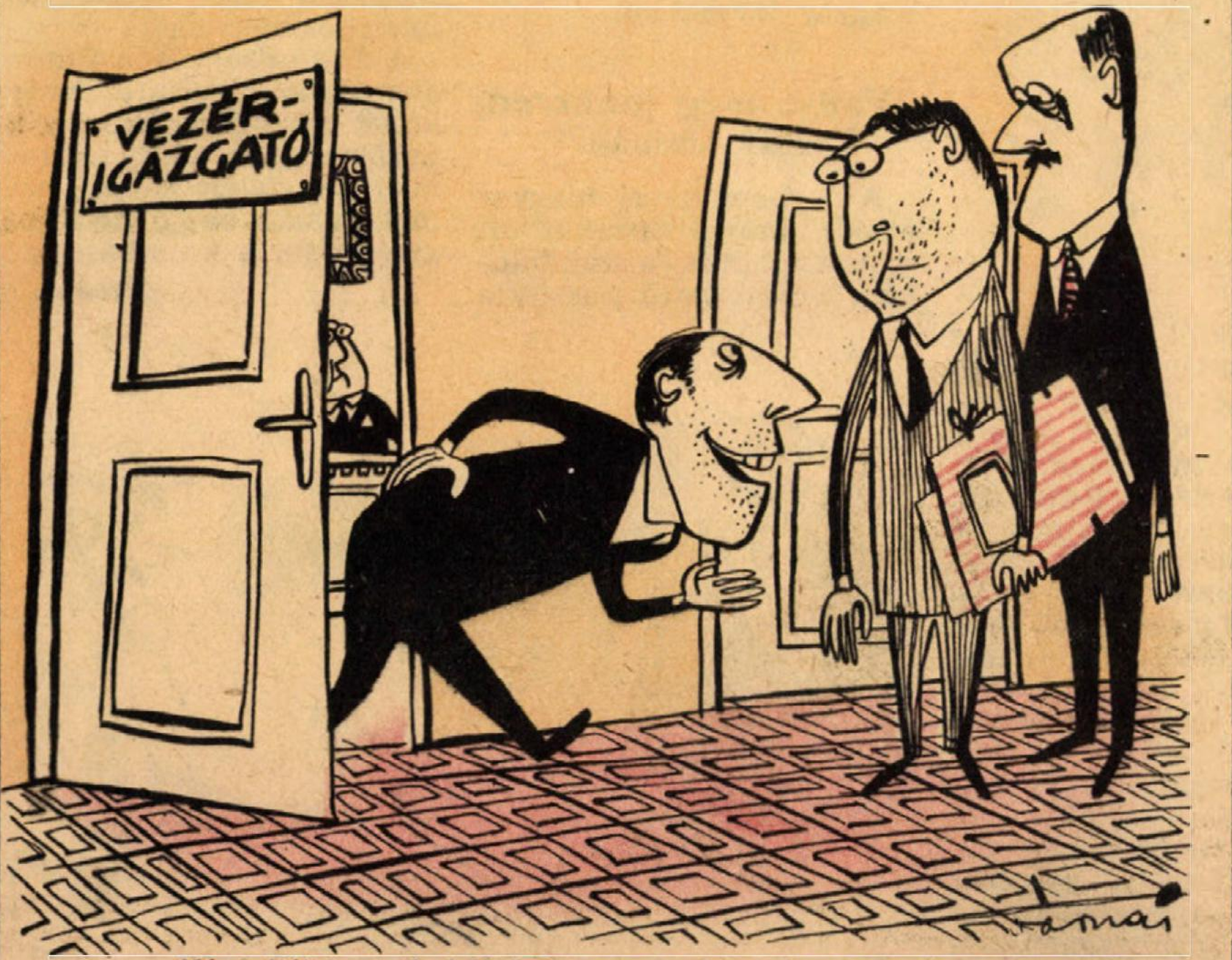
Mészáros András rajza

— Kedves kartársak, úgy érzem, hogy takarékossági ankétünk nem volt hiábavaló . . .

Mindennek van jó oldala

Várnai György rajza

— Képzeljétek, csak két hete nem tudok kiegyenesedni a reumám miatt, s máris előléptettek . . .

TESTCSEL

Egyik délután — nem tudván még szakítani a női egyenjogúság „betűrágó” értelmezésével — én mentem a Közértbe kenyérért a feleségem helyett. Szemérmesen meghúzódtam a tömeg közepén, míg végre egy termetes asszonyság a pult elé taszított.

— Fél kiló kenyeret kérek.

S a kiszolgáló már kapta is a kést, de olyan vehemenciával, hogy akaratlanul is a mérleg mögé húzódtam. Így aztán azonnal láttam, hogy a levágott kenyér jóval több, mint amennyit kértem. Elfogott a bosszúság, most majd megint jön a szokásos szöveg: „Lehet valamivel több?”

De csalódtam. A kiszolgáló angyali ártatlansággal fordult felém:

— Van 30 fillérje?

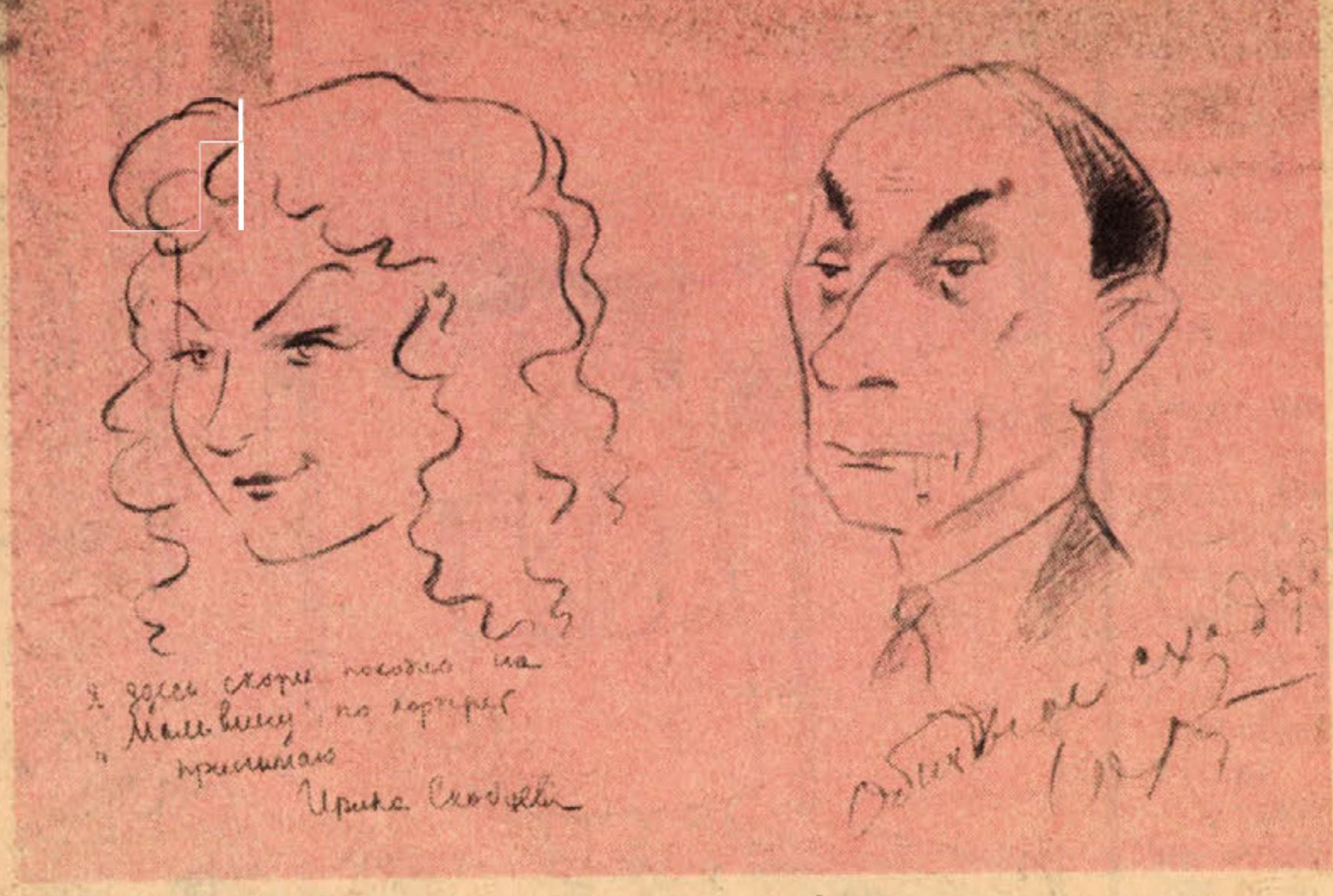
Elcsitult a zaj, minden szem rámszegeződött. Kíváncsiság, sajnálkozás és káröröm bujkált a tekintetekben. Zavaromban szólni se tudtam, csak előrántottam a 30 fillért, s iszkoltam kifelé a kenyérrel. Dehogy is volt már merszem ahhoz, hogy kifogásoljam a nagyobbra sikerült kenyeret . . .

Igaz viszont, hogy ilyen ragyogó testcselt a Hidegkúti is csak a legjobb napjaiban produkál.

N. G.

Ketten a Szovjet Filmhét vendégei közül

Sándor Károly rajza

Irina Szkobceva, filmművésznő — **Julij Rajzman, rendező**

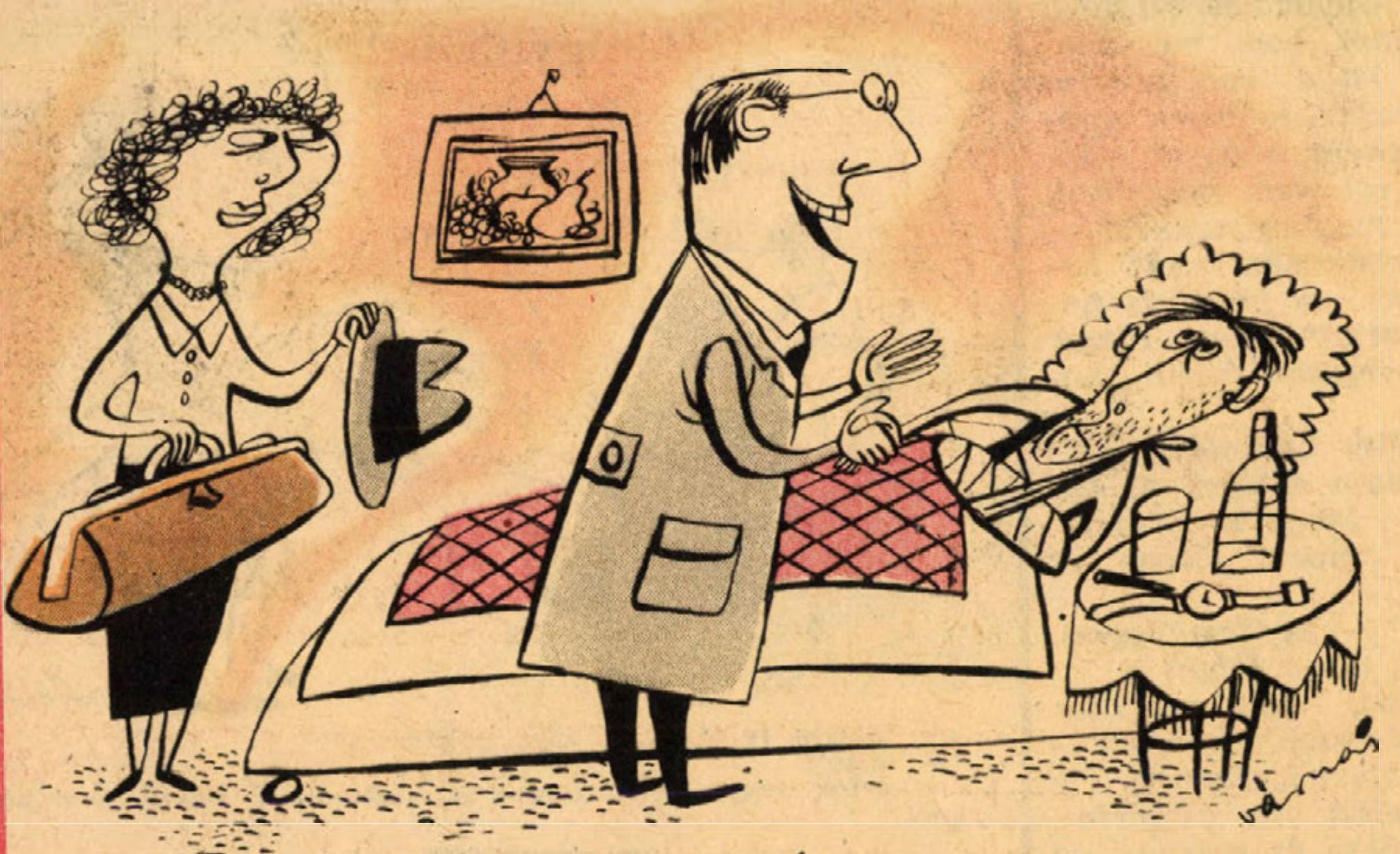
Az utolsó vevő

— Pardon uram, záróra van!

Az orvos öröme

Várnai György rajza

— Köszönöm, kedves barátom! Az ön kartörése üdítő volt számomra a sok influenza után ...

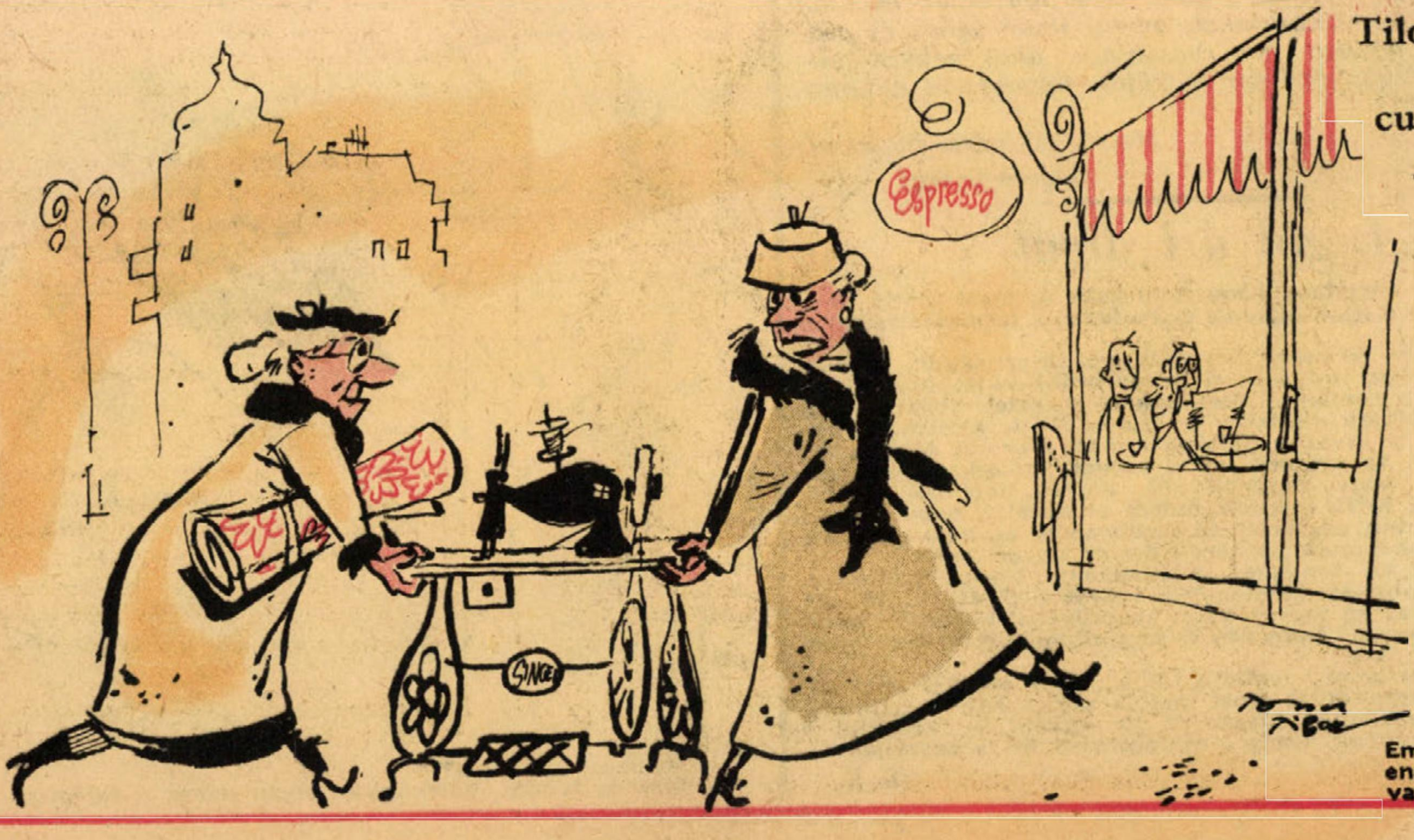
Ó-egyiptomi munkavállaló

Vasvári Anna rajza

Tilos a horgolás a pesti cukrászdákban

Toncz Tibor rajza

— Tudod mit, Emmuskám, ha nem engednek kötni, — varrni fogunk! ...

Nyílt levél

A HÁZFELÜGYELŐNŐMHÖZ

Kedves Asszonytársam!

Amikor a múlt vasárnap reggel a Népszabadságban elolvastam „Nyílt levél a férjemhez" című intim családi tárcát, elhatároztam, hogy az abból merített bőséges tapasztalatok alapján nyílt levelet írok Magának. Szándékomban még aznap este megerősített a Hétfői Hírek hasonló hangnemben és műfajban írt „Változások" című lírai közleménye. Végképp kialakult bennem: meghirdetem a világnak egy igazi házfelügyelőnő és egy igazi lakó példamutató kapcsolatát.

Joggal kérdezheti kedves Asszonytársam, vajon miért is tárom ország-világ elé a mi kettőnk ügyét és miért nem mondom meg a véleményemet négyszemközt, azzal a kellemes diszkrécióval, mellyel esténként kezébe csúsztatom az Önt megillető kapupénzt. Úgy érzem, felelnem kell erre a fel nem tett kérdésre. Ó, nem azért, hogy nyilvánosan exkuzáljam magam, hiszen erre semmi szükség nincs. De vajon ki tudná rólunk, hogy milyen cuci-muci viszonyban vagyunk, pontosan tizenöt éves kapcsolatunk évfordulóján is, mikor a mi korosztályunkban házfelügyelő és lakó között kevés az ilyen évforduló!? Mert tizenöt év nagy idő, drága Asszonytársam... Éppen ma számoltam meg: huszonegy és fél ősz hajszálam van, Magának pedig, Asszonyom kopasz a feje, amit én merő tapintatból sohasem fogok észrevenni, hiszen Józsi, a szövetkezeti fodrász, gyönyörű parókát csinált magának.

Mert a tapintat a fő, amivel egymással szemben kölcsönösen viseltetünk. Mi nem úgy élünk, mint két ismeretlen, mint a szomszéd bérházban a Vicek házfelügyelő él a Fabulkánéval. Én sohasem mondom, hogy már megint folyik az az átkozott csap, mint Fabulkáné mondja Viceknek, mert a mi házunk békeház, ahol sohasem romlik el semmi. És Maga sem mondja nekem, hogy ne vágjam az aprófát a lakásban, mert mi sohasem beszélünk hétköznapi dolgokról, pénzügyekről, meg egyebekről... Mély meggyőződésem, hogy Maga egyszerűen azért becsül engem, mert pontosan fizetek, nemcsak házbért, hanem minden javítást és sohasem hallottam, hogy Maga ezért valaha is elítélt volna, vagy pontosan fizető „kocsonyának" becézett...

Tegnap éjjel, tizenöt éves fordulónk hajnalán, amikor kinyitotta a kaput és feltámolyogtam a lépcsőn, különösen meleg szeretettel gondoltam Magára. Nemes, megértő gesztusa, féltő gondoskodása, emberi jósága és tapintata szívem mélyéig meghatott.

— Istenem, csak nincs valami baj?! — kérdezte gyengéden, mikor meglátott. — Hiszen alig áll a lábán...

Nem, valóban nem volt semmi baj. Csak két liter badacsonyi rizlinget ittam meg, mielőtt családi otthonomba tértem. Alig álltam a lábamon — ebben igaza volt. De Maga, kedves Asszonytársam, rámtukmált egy aszpirint, meg egy germicidet, hogy elhitesse velem és másnap az egész házzal: megkaptam az ázsiai influenzát.

Köszönöm, hogy emberséges lakót formált belőlem és igazán jóleső érzés, hogy én rendes házfelügyelőt formáltam magából. Boldogok azok, akik így élnek és csak dicsőség illeti a mi sajtónkat, amely ilyen intim és családias műfajt honosít meg hasábjain, ahol népszerűsíthetem a házfelügyelőnőmet és külön felvehetem a honoráriumot is.

Meleg lakótársi öleléssel:

Földes György

Angol úri divat

Mostanában olvastam, hogy Angliában új divat ütötte fel a fejét a fejen. A brit ifjak ugyanis őszre festetik természetes színű hajukat.

Mindenképpen érdekes kortünet ez. Ugyanakkor, amikor Voronoff óta a világ tudósai a fiatalítás problémáját kutatják — legutóbb éppen a romániai kísérletekről érkeztek biztató hírek — ezek a divat-ifjak siettetik az idő múlását. Általában nem könnyű feladat a divat alakulására magyarázatot találni, de különösen ebben az esetben mond csődöt a logika. Mert kétségtelen ugyan, hogy akadnak nők, akikre hódítóan hat az őszülő halántékú férfi, mégsem tudom elképzelni, hogy egy 16 éves diákot, miután elblicceli az algebraórát és beül egy teázóba, essexi vicebárónak néznének őszülő tincsei miatt.

Lehet, hogy az öregedés divathóbortja tovább terjed. A szemüveg elfoglalja az őt megillető helyét a divatban. 10—12 éves kamaszok vastag szarukeretes ablaküveget hordanak majd azzal a titkos célzattal, hogy egy fruska elfoglalt amerikai üzletembernek nézze őket.

Később divat lehet a vatta a fülben, akár elegáns pasztellszínekben is. Aztán divat lehet még a görbe hát — „Jimmy, horpaszd be a melledet, klassz nő jön erre!" — valamint a kacsos láb és a pocak. Hogy a műfogsorról ne is beszéljek...

T. P.

Talán így sikerül

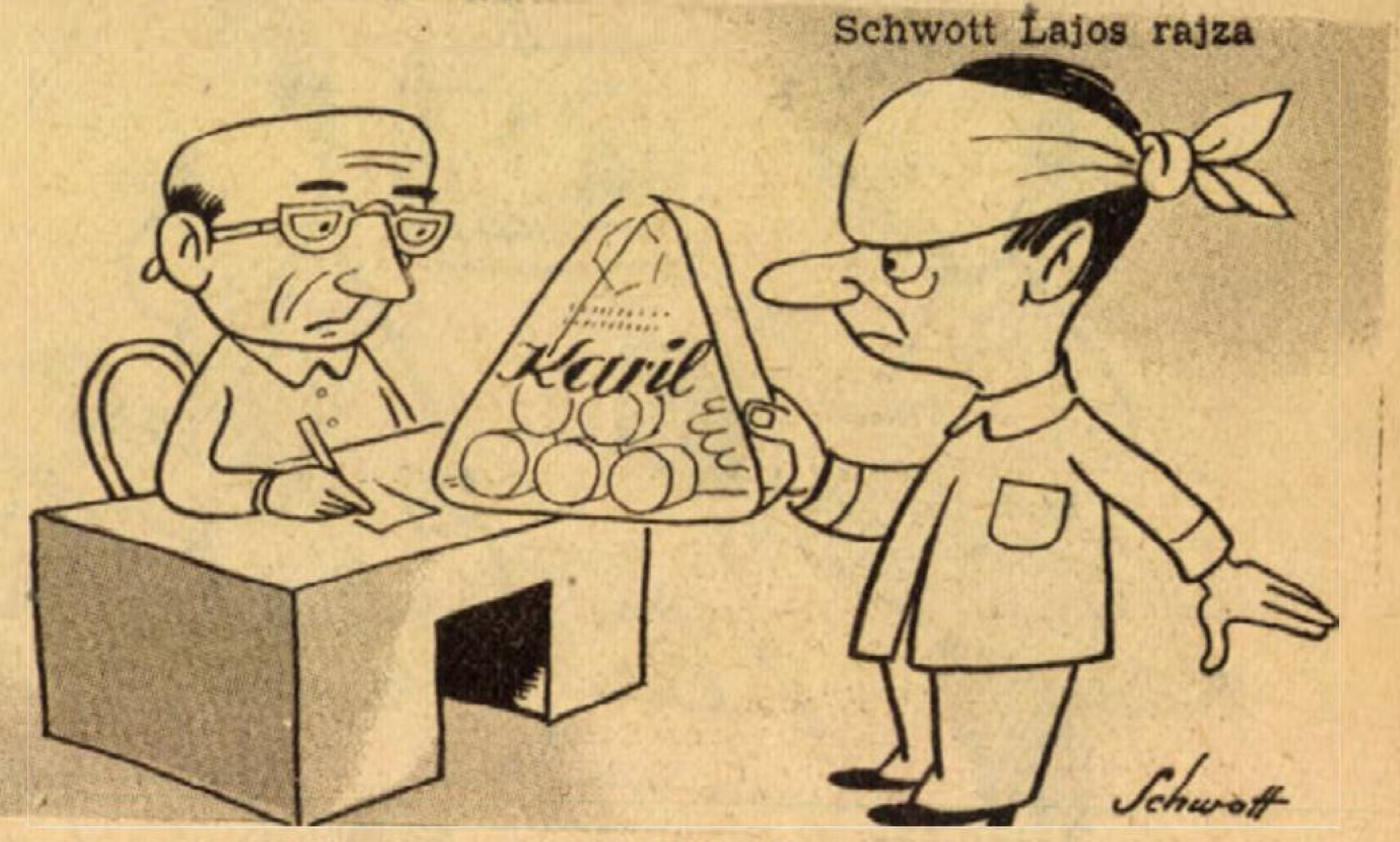
Gerő Sándor rajza

— Felsöpri a lépcsőházat vagy sem?

Gyógyíthatatlan?

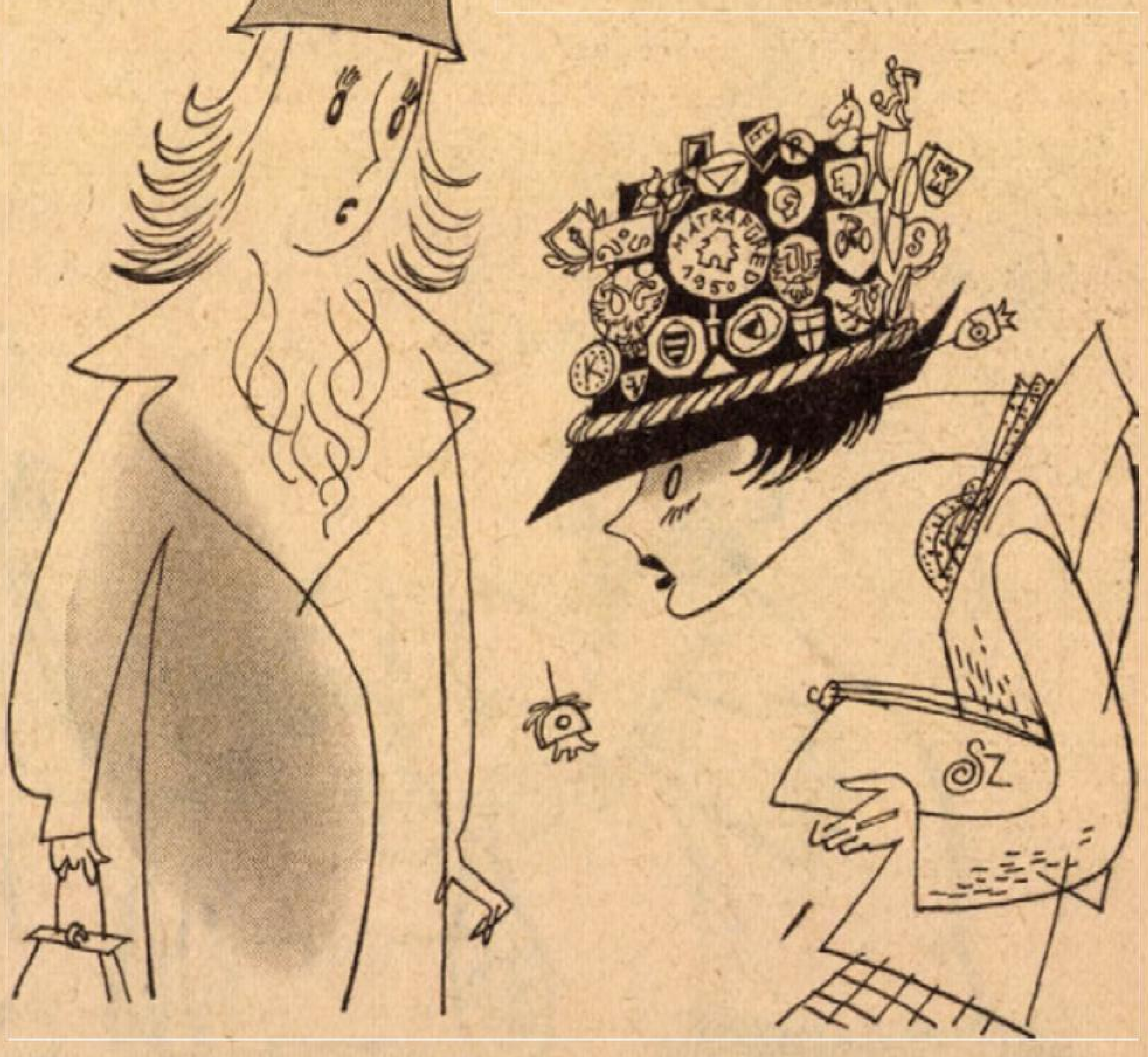
Schwott Lajos rajza

— Ideges fejfájásom van, doktor úr!
— Mitől?
— Attól, hogy nem tudom kipiszkálni a Karilt a dobozából...

A divat árnyoldala

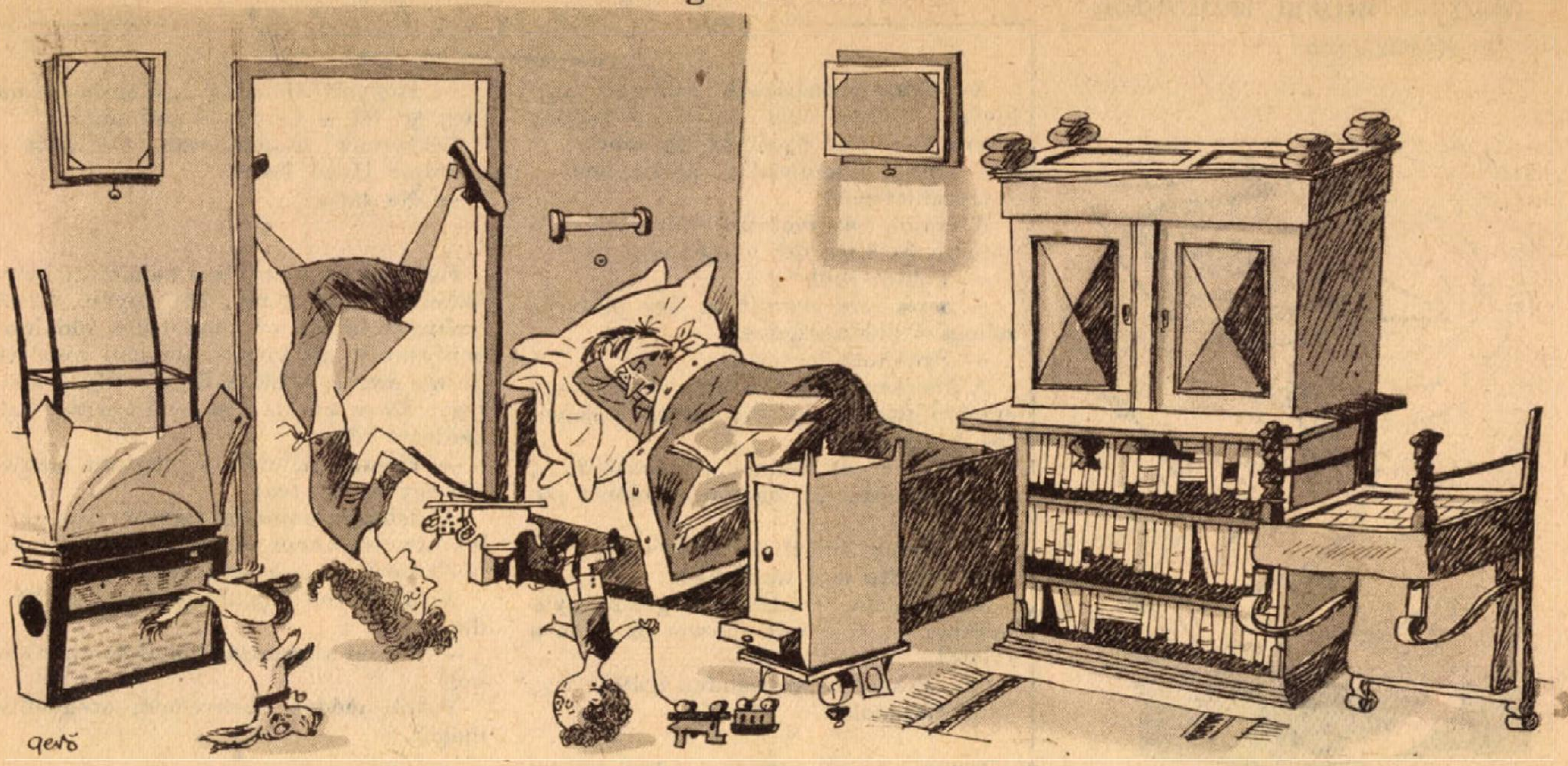
Szűr-Szabó József rajza

— Mi bajod szivikém?
— Nem is tudom. Valahogyan olyan nehéz a fejem...

Beteg a családfő...

Gerő Sándor rajza

...minden a feje tetején áll

VASÚTI JEGY SZLANYICÁRA

Nyugati pályaudvar; IBUSZ külföldi jegypénztár; várakozásban eltikkadt sor; és most lép a parányi ablak elé egy varnyúfejű férfi.

— Radácsról, aranyos elvtársnő, érdeklődöm kezét csókolom, hogy mennyibe kerülne.

És kihúzza magát.

— Hová? — koppan válaszul a kérdés.

— Ja, kezét csókolom, aranyos elvtársnő, persze hogy hová? Hát hová, kérdem én a legnagyobb indokoltsággal... he he he. Az ilyen magamfajta rogyott csizmaszár ugyan hová menne? A sógoromhoz kezét csókolom.

— Hová? — kérdi ismét elnyűhetetlen hidegvérrel a jegyet árusító szőke fiatalasszony.

Varnyúfejű barátunk észbe kap.

— Hová? Hát Szlanyicára.

Öt perc sem telik bele és megvan a listákon Szlanyica és a szőke női fej felemelkedik a kimutatások tengeréből:

— Párnás? Fapados?

Nevet a jóember:

— Jó kérdés, ha ha ha... Hát min is utazzon a magamfajta szegény ember. Választ a holdrakéta és a fapados között. Én ugyebár rövid lelkitusa után ideológiai képzetlenségem miatt az elavult fapadost választottam.

Néhány villámfürge számtani alapművelet és már hallom is, az ablak túlfeléről:

— Száznegyvenkettőhatvanöt.

A madárfejű erre csak pityog magában egy keveset. Aztán odahajítja könnyedén a kérdést:

— És ha Gyantásról fapadon utaznék Szlanyicára, de úgy hogy közben Debrecent is érinteném?

Mögöttem egy nénike a kínhalál változatos és szórakoztató formáit kívánja a Szlanyicára készülő férfiúnak. De a kisasszony mit sem törődik ezzel és hét perc alatt megadja a választ:

— Százötvennégyhúsz.

Ezen eltűnődik egy keveset a mi emberünk. Közben a sor egy háborús létszámú gyalogos századnyira nőtt.

— Ha nem tartom fel aranyos elvtársnő — tér rögtön a lényegre barátunk — akkor kezét csókolom, megkérdezném, hogy mibe jönne, vagyis mit kóstálna egy olyan jegy, ami Berettyószegig párnás volna, mert ugyebár addig az én Zsófikám is velem jönne, és onnét pedig fapados, mert kezét csókolom huszonhárom évi házasság után az ember leteszi az asszonyt Berettyószegen és aztán már a fapados rázása is mennyei boldogság.

Az a szőke fiatalasszony az ablak másik oldalán acélból van és aranyból. Legalább is az idegei acélból és a kedélye rozsdát nem tűrő nemesfémből, mert még mindig nyugodtan válaszol:

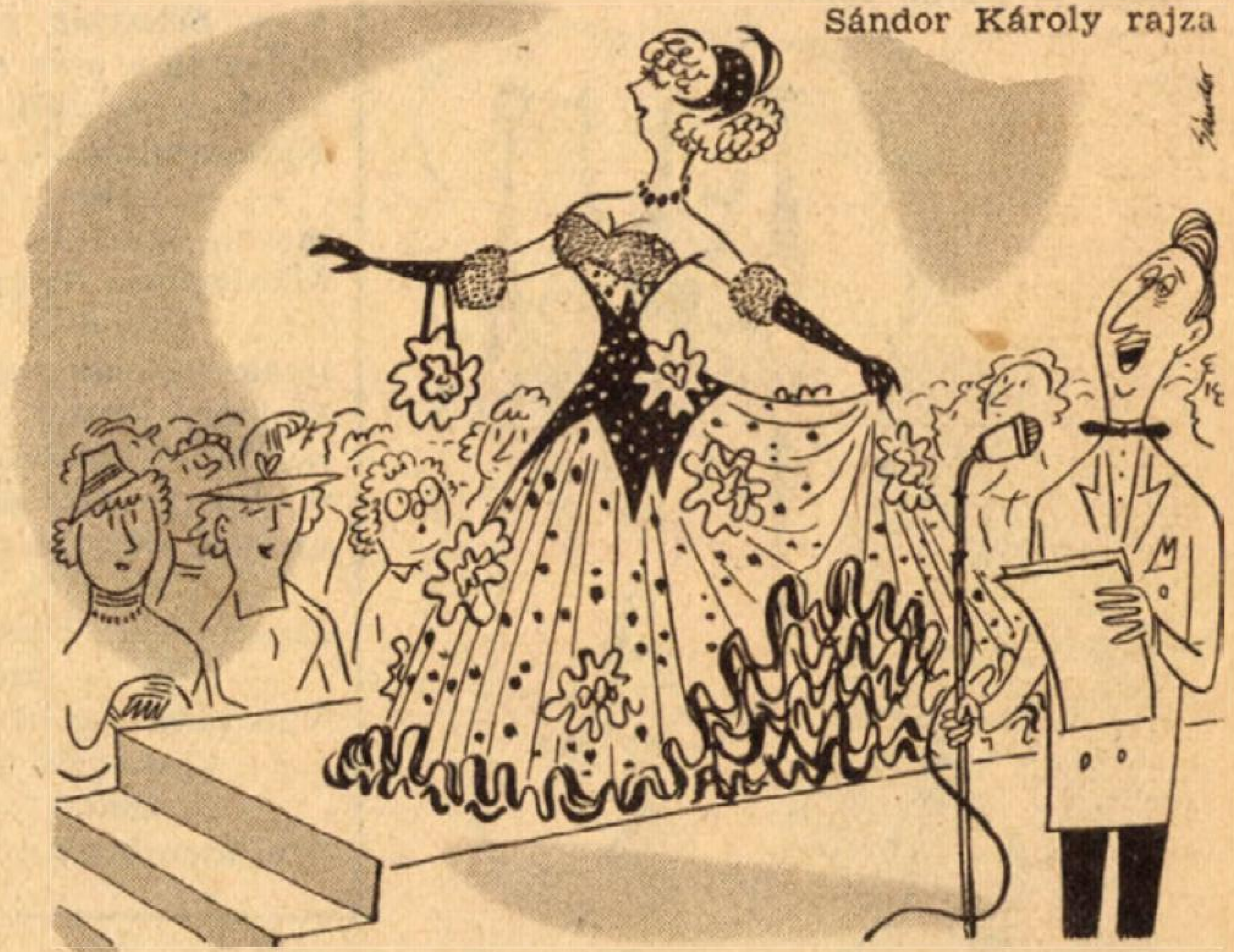
— Száznyolcvannégy. Adjam a jegyet?

— Nem köll — mondja a Varnyúfejű — azt hiszem inkább autóbusszal megyek, kezitcsókolom.

Bajor Nagy Ernő

A „dolgozó nő divatja"

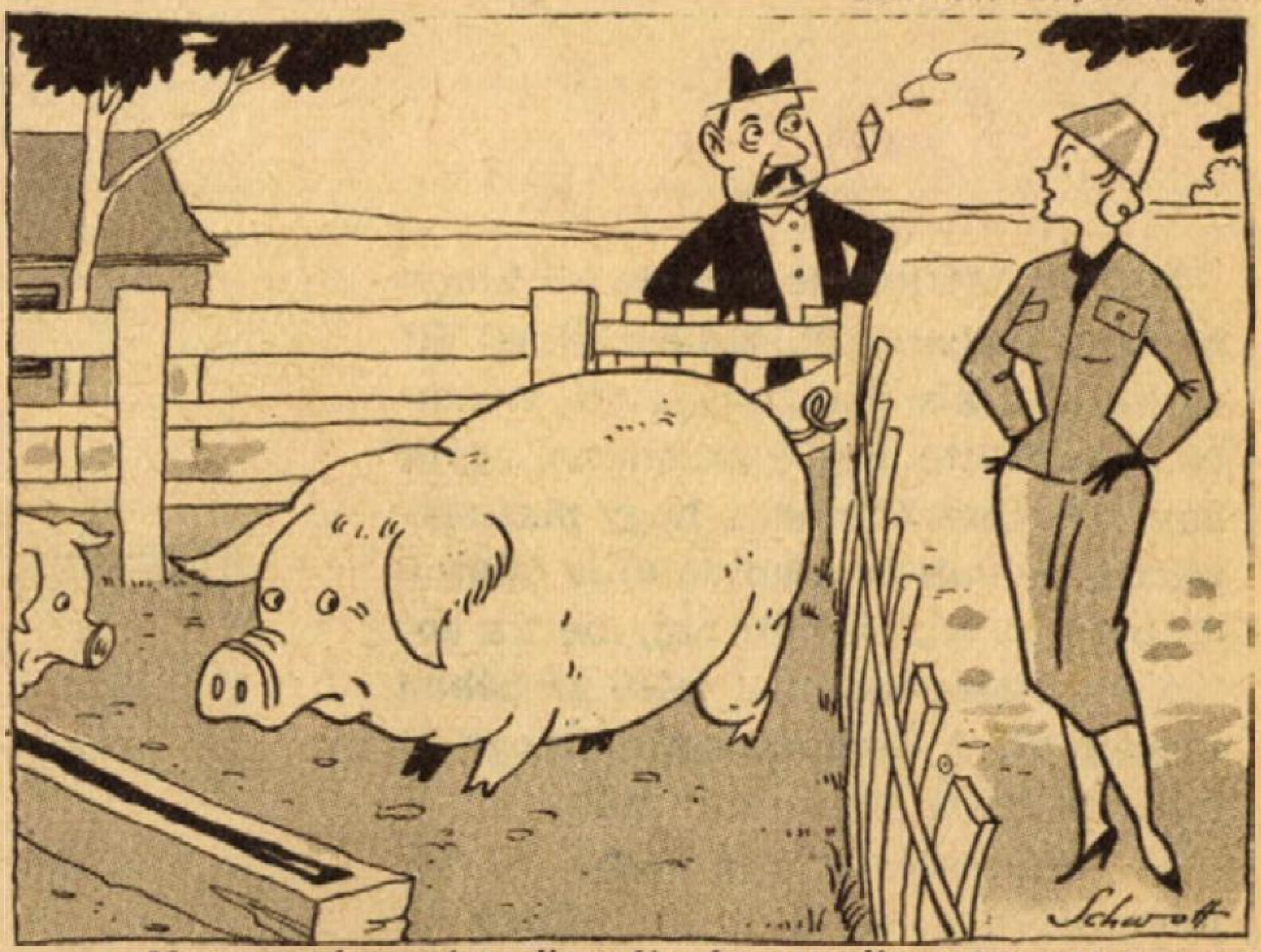
Sándor Károly rajza

— Egyszerű nájloncsipkeruha, vidraprém rátéttel, gyöngyberakásos derékkal, perlon alsószoknyákkal...

Városi kislány falun

Schwott Lajos rajza

— Megvenném ezt a disznót, de mondja: nem avas a szalonnája?

Magyar artista külföldön

Sándor Károly rajza

A tanulság

A lektor-házaspárnak született egy kisfia. Amikor odafektették a boldog mama mellé, az újszülött így szólt:

— Mia... tanujsád... abbój, hod... megdszüjettem?

A mama hátravetette fejét, ömlött a könnye és kacagott a mennyezetre:

— Lektor született!

A papa térdreborult az ágy előtt és zokogott boldogságában:

— Született lektor!

A kislektor azonban nem tűrte, hogy érzelmi kitörésekkel kibujjanak a szabatos felelet alól:

— Ha nincs benne... tanujsád..., visszahelyeztetem madam... ejőbbi pozíci...

A mama rémülten közbevágott és már mondta is a tanulságot:

— „Minden fáradalom megtermi gyümölcsét." „Nem esik messze az alma a fájától."

A kislektor megnyugodva bólintott:

— Majadok.

*

Tökéletesen beváltotta a hozzáfűzött reményeket. Íme, néhány kis jelenet az életéből:

Huszonöt éves korában ült előtte lektori szobájában egy szakállas író, bizonyos Sékszpir Hugó Leó, s kérdezte: elolvasta-e már azt a három apróságot, amelyet legutóbb hozott: a Hamletet, a Nyomorultakat, meg a Háború és békét.

— Sajnálom önt, — ráncolta aggodalmasan homlokát lektorunk. — Megint fölöslegesen dolgozott. Mért nem beszéli meg velem előre a témát? Remek részletek vannak ezekben is, de a végén, amikor kérdem magamtól: „Mi hát belőle a tanulság?", képtelen vagyok felelni rá. Azt tekinthetem tanulságnak, amit akarok. Nem jön ki semmi.

Nyílt az ajtó, jött éppen maga Pósa Lajos, hozta legújabb művét kéziratát.

— Állj! — kiáltott rá lektorunk. — Van tanulság benne?

— Csakis az van benne!

— Ki tudod fejezni pregnánsan, egyetlen mondatban?

— Hogyne tudnám! „Három alma meg egy fél — többet ér a semminél!"

Lektorunk diadalmasan tekintett Sékszpir Hugó Leóra:

— Na látja!

*

Harminc éves korában halálosan beleszeretett egy nőbe. Ha olyan színű szoknyát látott az utca túlsó oldalán, amilyent a nő viselt, remegni kezdett és úgy érezte: bebicsaklik a térde, összerogy. És ez a nő... ez a nő egyszer azt kérdezte tőle:

— Holnap délután... ihatom magánál egy csésze teát?

A délután hajnalig tartott. Ha nem lakott volna vékonyfalú, modern házban, üvöltözött volna a boldogságtól.

Aztán hirtelen felült és rémülten kérdezte:

— De mi a tanulság ebből az éjszakából?

Pokoli módon szenvedett, szégyellte magát.

*

Nyolcvannyolc éves korában bekopogtatott lektori szobája ajtaján a Halál.

— Egy pillanat, — mondta lektorunk, még ráírta három kéziratra: „N. t." („Nincs tanulsága"), aztán felállt. — Mehetünk.

Már az ajtónál voltak, amikor eszébe jutott valami:

— Azazhogy... állapítsuk meg előbb: mi a tanulság az életemből.

A Halál zavart mosollyal babrálta kaszáját:

— Ó, kérem... tanulság... tulajdonképpen nem is lényeges...

Lektorunk felháborodva kiáltotta:

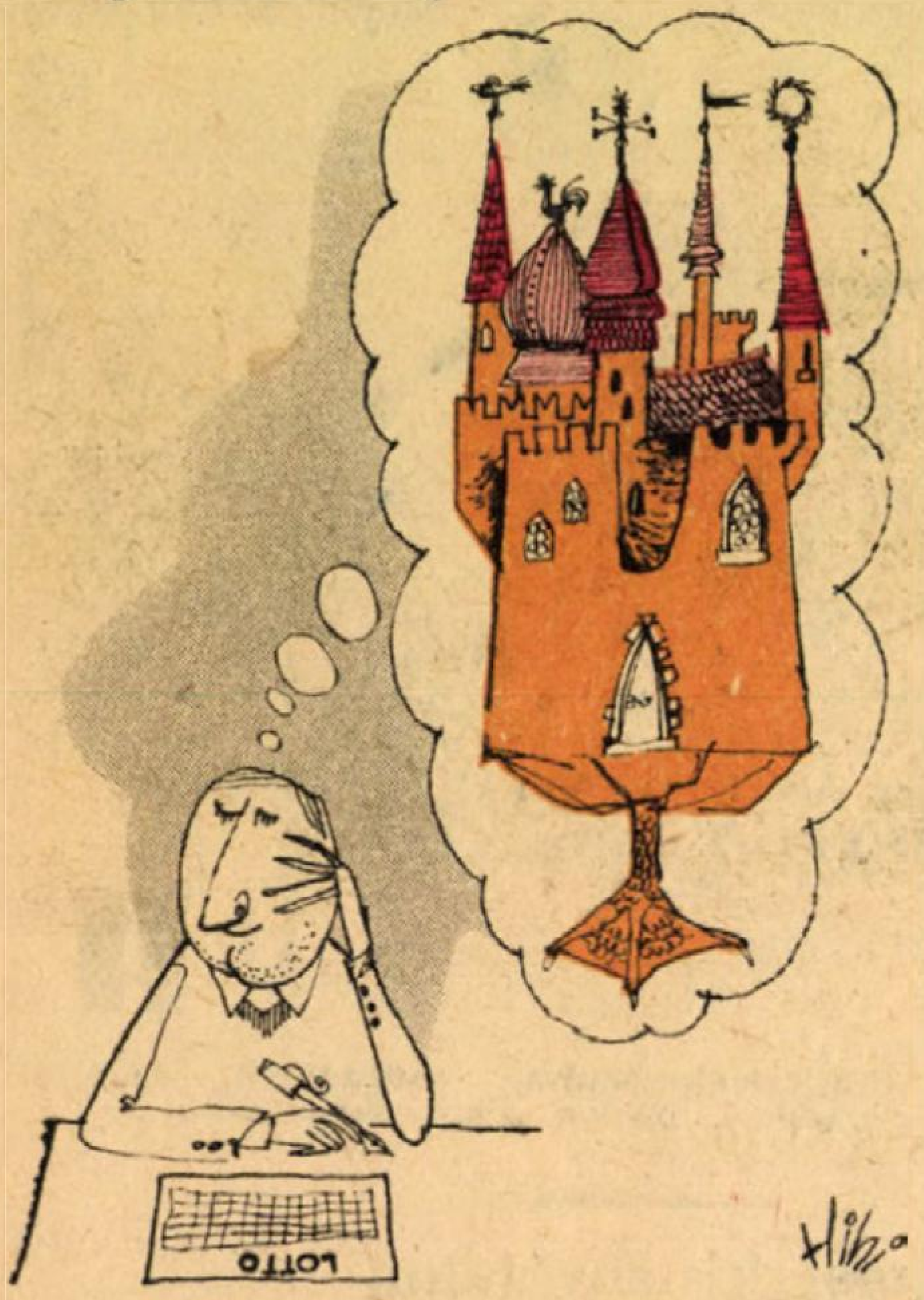
— Nem lényeges?! A lehető leglényegesebb! Amíg ki nem derítem, mi a tanulság abból, hogy léteztem, addig a helyemen maradok.

Lektorunk most száztizenhat éves, szeretne már meghalni, de tanulság nélkül nem bírja rászánni magát.

Leszkai András

A nagy kérdés

Hegedűs István rajza

— Mit írjak be, hogy az enyém legyen?

Pehhes ember a pokolban

Szűr-Szabó József rajza

— Ez az én formám! Ez az ördögfióka prémiumot akar kapni...

A humor Könyvéből

HENRI MURGER, francia író, könnyelmű ember volt, bohém életet élt és ha egy kis pénzhez jutott, nyomban elköltötte. Egy alkalommal egyik barátja elbeszélte neki, hogy pisztolypárbajt vívott és a golyó el is találta, de nem történt semmi baj, mert a golyó a mellényének bal felső zsebében megakadt. A zsebben ugyanis egy öt frankos ezüst pénzdarab volt.

— Szerencsés ember vagy! — felelte Murger. — A te helyedben én már halott lennék, mert egy fillér sem szokott a zsebemben lenni.

Fő a sportszerűség!

Legutóbb künn voltam a Möpösöcö—Dugattyú mérkőzésen. Az első félidő tizenhetedik percében Tahajti bokán rúgta ellenfelét, Zimankót. A bíró fütyölt, a nézők fújjoltak. A következő pillanatban Tahajti odament Zimankóhoz és így szólt:

— Elnézésedet kérem!

— Ó, semmiség az egész! — felelte Zimankó, aztán férfiasan kezet szorítottak egymással. A közönség elégedetten tapsolt, a bíró elégedetten mosolygott a sportszerűség láttán.

Néhány perccel később Zimankó nekifutott Tahajtinak és háromszor belerúgott hátulról. S akkor megható, sportszerű látványban volt részünk: Zimankó előhúzott a trikójából egy csokor százszorszépet és bocsánatkérő mosollyal kezet csókolt Tahajtinak, mire az barackot nyomott ellenfele fejére, majd kéz a kézben elénekelték a „Tannenbaum, ó Tannenbaum"-ot. A közönség egy emberként zokogott.

A második félidő úgy kezdődött, hogy Tahajti boxkesztyűt vett elő és kiütötte Zimankót. Mindnyájunknak elállt a lélegzete. Most mi lesz? Tahajti azonban tudta, hogy mi a kötelessége. Amikor Zimankó magához tért, összecsókolózott vele. De ezzel még nem ért véget a sportszerűség. Könnyek között azt láttuk, hogy Tahajti kihúz a nadrágjából hat hófehér galambot és egy könnyed mozdulattal a levegőbe röpíti őket. A nézők tomboltak a gyönyörűségtől és a bíró megáldotta a játékosokat. A partjelzők eskü alatt vallották mérkőzés után, hogy a két focista feje felett glória lebegett.

Egy percig sem unatkoztunk, mert egy kis idő múlva Zimankó intett a kapu mögött várakozó fivéreinek, akik berontottak a pályára és alaposan elagyabugyálták Tahajtit.

— Ne próbálj még egyszer hozzányúlni az öcsénkhez! — kiáltották kórusban.

Hirtelen olyan csend támadt, hogy mindenki tisztán hallotta Zimankó lelkiismeretének háborgását. S nem kellett sokáig várnunk, Zimankó ismét ötösre vizsgázott sportszerűségből. Azonnal beiratkozott az Orvostudományi Egyetemre, s miután megszerezte a diplomát, elsősegélyben részesítette ellenfelét, aki szintén nem maradt el sportszerűségben, mert közjegyzőt hívatott és vagyona felét ráíratta Zimankóra. A közönség tapsolt, sírt és virágokat dobált a pályára.

Attól a perctől kezdve, a két játékos kart-karba öltve futkározott a zöld gyepen és nem voltak hajlandók egymás ellen játszani.

— Szeretjük egymást! — mondták a riportereknek.

A mérkőzés után Zimankó nővé operáltatta magát egy híres professzornál és férjhez ment Tahajtihoz.

Néha összeverekednek, de — úgy hírlik — imádják egymást.

Mikes György

A szerencsés libahalász

Toncz Tibor rajza

— Nem akarok túlozni, de a legutóbbinak ekkora mája volt!

Királyok beszélgetnek

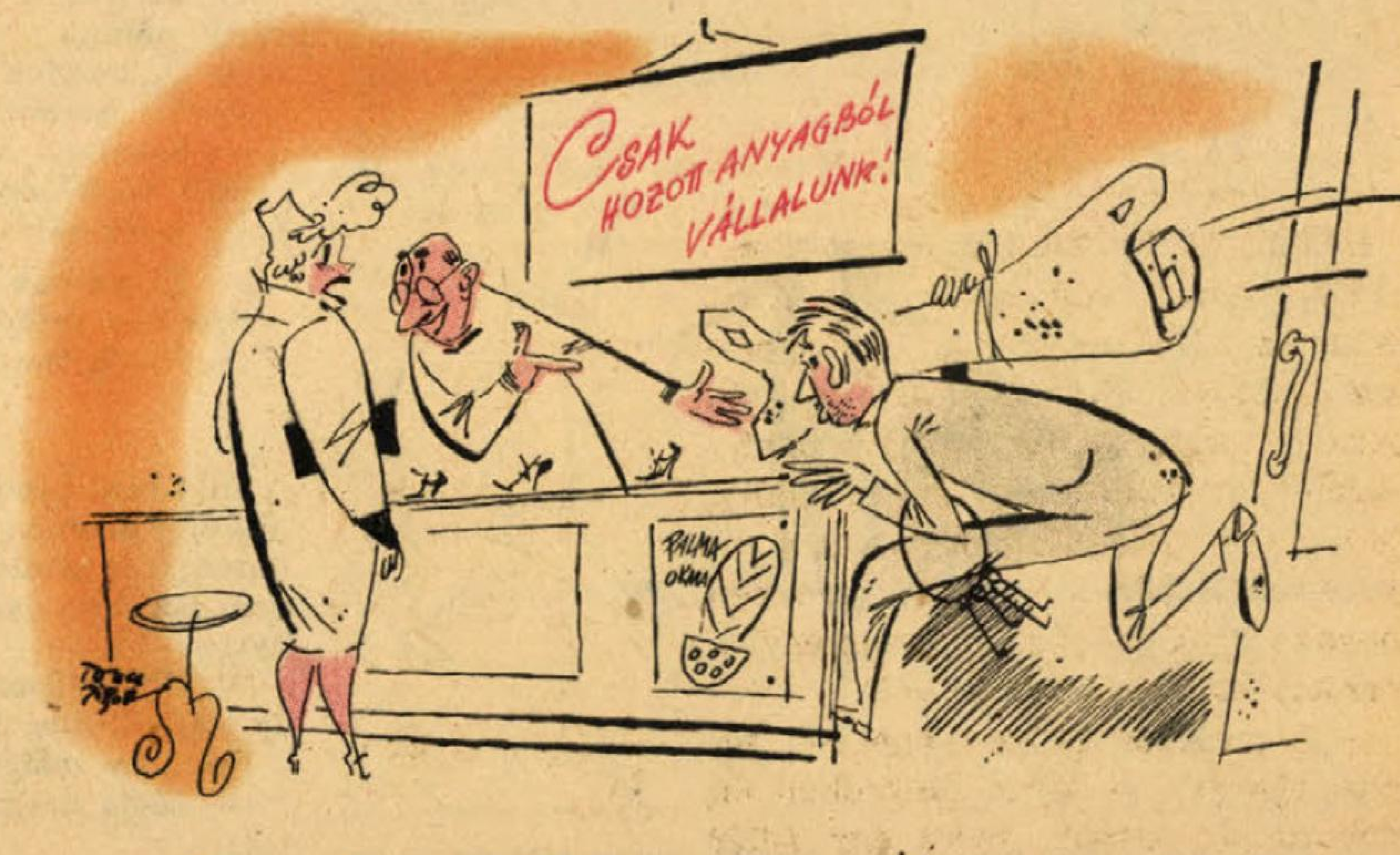
Sándor Károly rajza

— Mit szólsz a ruhámhoz? A Belvárosban csináltattam Budapesten.
— Szép ... Nekem, sajnos, egy kicsit drága ...

Egy cipészműhelyben

Toncz Tibor rajza

— Szerencséje van nagyságos asszonyom, éppen most hozzák az anyagot ...

A tudomány világából

AZ ELSŐ PRÉMIUM

Caius Julius Caesar, római triumvir és konzul, nagyratörő és jóképességű ember volt. Előbb meghódította Galliát, majd legyőzte hivatali kollégáját, Pompeiust is, és teljes joggal tartották őt a világ urának.

Ötvenkét éves volt már, midőn sikerei teljében Egyiptom leigázására indult, s ahogyan tőle várni lehetett, győzelmet is aratott: Egyiptomot is birodalmához csatolta.

Caesar pedig éppen arra gondolt, hogy íme, Egyiptommal újabb hadjáratáért is elnyerte a megfelelő honoráriumot, mikor találkozott a bukott királynővel, Kleopatrával. Kleopatra isteni szépségű, ifjú nő volt, és Caesar mindjárt tudta, hogy Egyiptom mellett Kleopatrát is meg fogja kapni.

Így gondolt arra először a világ ura, hogy a rendes munkadíj mellett prémium is van a világon!

S. P.

Női dolgok

Vasvári Anna rajza

— Érdemes is ennek bőgni!

Esztrád-műsor

Réber László rajza

— Énekeljen előbb egy jó kis kuplét, aztán felőlem akár Bach-ot is játszhat...

A dicső ősök

Réber László rajza

Két vidám történet SZOMORY DEZSŐRŐL

Hosszú esztendők után ismét színpadot kap Budapesten Szomory Dezső, a náciuralom alatt mártírhalált halt kiváló író. Ebből az alkalomból közöljük az alábbi kis történeteket.

1. Előkelő meghívás

Szomory irtózott az úgynevezett társasági élettől. A legritkább esetben fogadott el meghívást. Egy délelőtt felhívta az ismert bankár felesége és így csicsergett a telefonba:

— Drága mester, ne haragudjon, hogy az utolsó percben szólok, egy kis improvizált vacsora lesz nálunk ma este, nagyon szeretném, ha megtisztelne.

— Sajnálom méltóságos asszonyom, de ma estére foglalt vagyok.

— És holnap? A kultuszminiszter úr őnagyméltósága vacsorázik nálunk.

— Ó, kedden én mindig kávéházban ülök az ifjú költőkkel.

— És szerdán este?

— Szerdán? Meghívtam az öcsémet vacsorára.

Már vasárnapnál tartottak. Az író fájdalommal jelentette, hogy weekendre hivatalos.

— És mi van a jövő hétfőn? — kérdezte a hölgy.

Szomory mélyet sóhajtott és így szólt:

— Jövök ma este.

2. Biográfia

1944-ben, Lipót körúti lakásán sokszor felkereste az akkor üldözött Szomory Dezsőt egy ambiciózus fiatal író, akinek egy-két darabját is játszották már kisebb színpadok. A köztük levő csaknem negyven évi korkülönbség védelme alatt az író így lelkesedett:

— Milyen furcsa és színes volt az ön élete! Ha ön már eltávozik az életből, meg fogom írni a biografiáját...

Szomory rezignáltan válaszolta:

— Látja ez az egyetlen fenyegetés, ami engem még életben tart.

(s. a.)

Házasság-közvetítőnél

Gerő Sándor rajza

— Úgy gondoltam, hogy családot alapítok...
— Értem. Sajnos jelenleg csak egy manzardszobám van, s az is fürdőszoba nélkül...

A könnyebb...

Schwott Lajos rajza

— Válassz feladatot, Trisztán! Elhozod az öntödéből a sürgős öntvényeket, vagy Írországba mégy Izoldáért!
— Már rohanok!
— Az öntödébe?
— Nem. Írországba.

Állati történet

Először egy kutyát vettünk,
hogy őrizze a kaput,
de úgy félt az emberektől,
hogy egy éjjel frászt kapott...

Ezután egy kanárival
gyarapodott a lakás,
de később a sok trillától
nem volt benne maradás...

Szerencsére tőle könnyen
szabadulnunk sikerült,
mert egy napon kalitkástól
az ablakon kirepült...

Nejem ekkor tyúkot vett, mert
szerinte az hasznos is,
lesz tojás, amit a konyhán
ő remekül hasznosít.

Ámde csupán két hónapig
éltünk a kis ravasszal,
mert megszökött galád módon
egy kakassal tavasszal...

Elég volt a szárnyasokból
kotkodácsból, rikácsból!!
Halat veszünk — mondtam — mivel
hallgat és nem rikácsol!

Vettünk is vagy tíz darabot
s nem csináltunk egyebet,
mint fogdostuk egész nap a
gilisztákat, legyeket...

Így aztán egy merész csellel
teknősbékát szereztünk
s a számára puha fészket
a teknőben szereztünk...

De a teknőc úgy elbújt, hogy
— ki hallott ily' adomát?
azóta is bottal ütjük
teknőjének a nyomát...

Macskánk is volt egy ideig,
— nem sokáig mászott rám —
mivel egyszer a farkával
tunkolta ki káposztám...

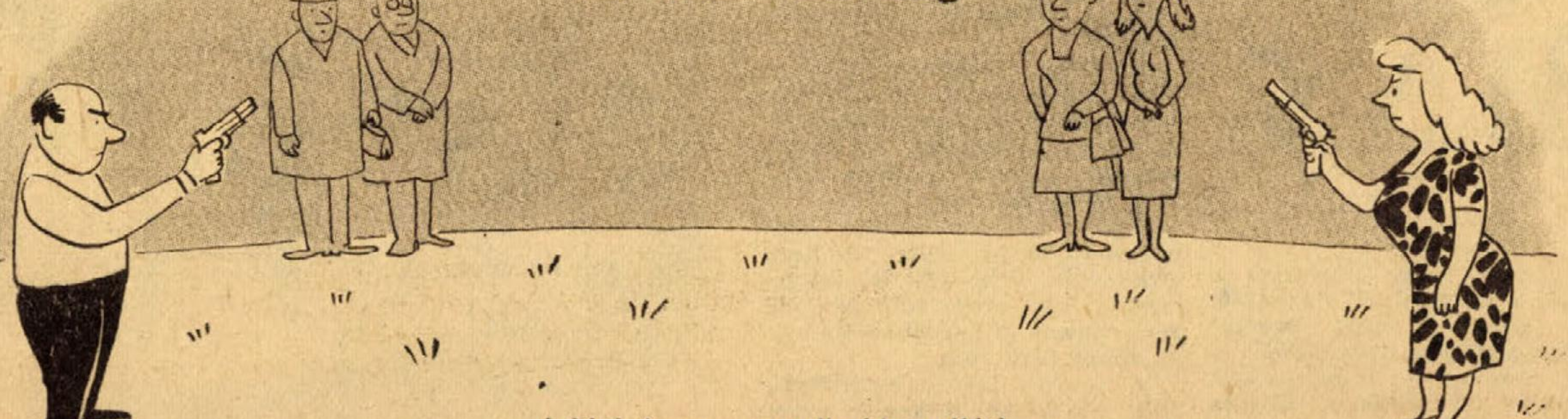
Ne csodálják, hogy ezután
nem tartok én egyebet,
mint egy szürke, ütött-kopott
kis körúti verebet...

Együtt szoktunk totózni is
— a veréb nem vadállat —
így aztán a szelvényemen
mindig akad találat...

Szilágyi György

Az utolsó lehetőség

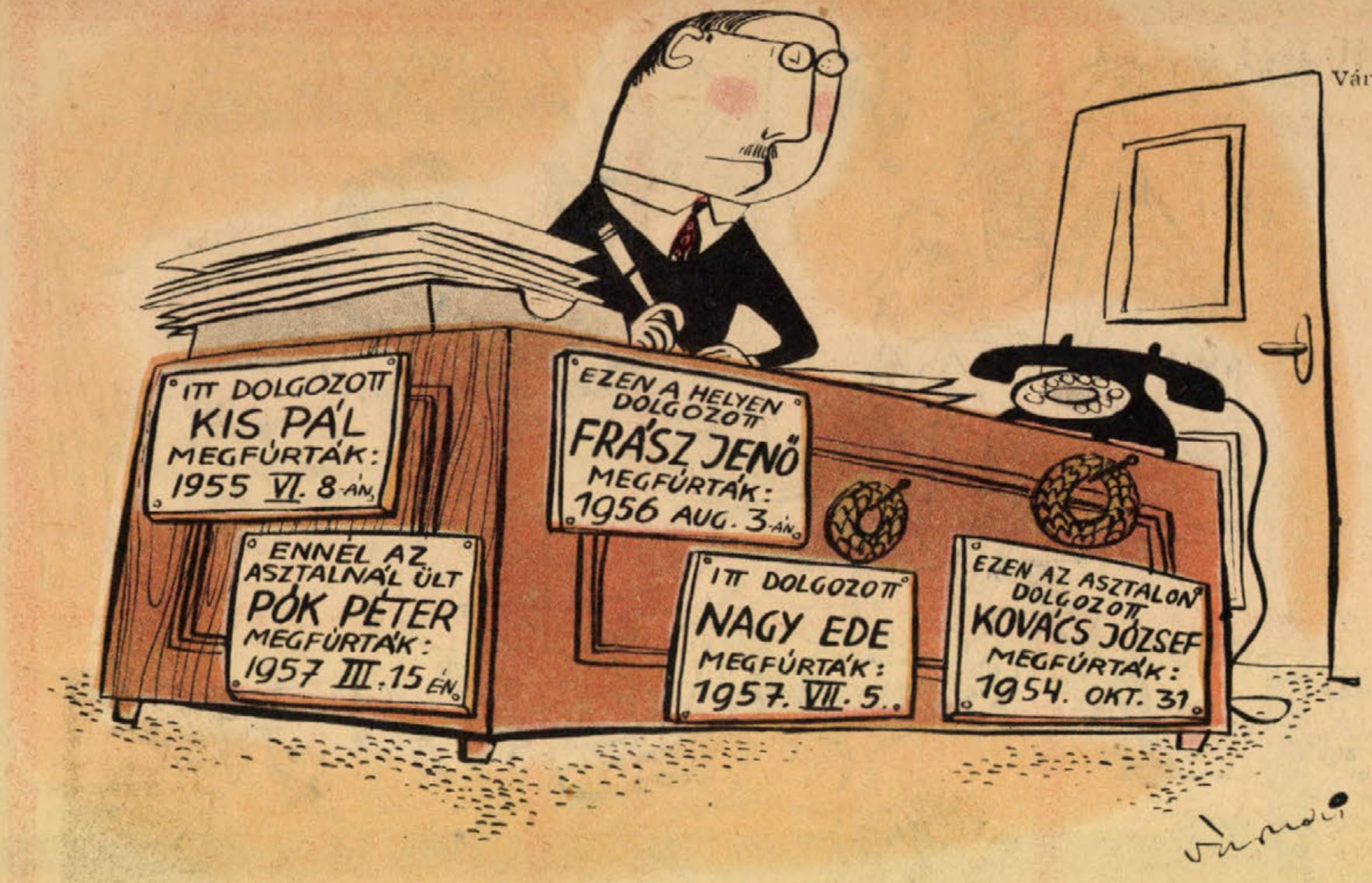
Vasvári Anna rajza

A bíróság nem mondta ki a válást...

Kegyelet

Várnai György rajza

Birka a szüreten

Lendér sógor még tavasszal kimondta: „Az idén pedig, halljátok-e, parádés szüretet akarok!" A hallgatóság nem volt nagy, csak a felesége meg a Jankó gyerek, de ők is elegen voltak arra, hogy rábólintsanak a családfő szavaira.

A májusi vásáron aztán Lendér addig kóválygott, amíg végül is megvett egy kis birkát s boldogan cepelte haza. Útközben az érdeklődőknek vastagon mondogatta: „Szüretre vettem! Mit ér anélkül a szüret!"

Otthon az udvaron elengedte, a Jancsi gyerek rögtön felpártolta a kis gyenge jószágot és lett a kis, bégető árvának aranyélete. Mindenben benne volt, azt evett, amit akart és hűséges játszópajtása lett a fiúnak. Együtt szaladgáltak, gurultak és lökdösték egymást erre-arra.

A bárány egyre nőtt, gyönyörűen hízott és egyre kedvesebb lett a családnak. Aztán eljött a szüret. Lendér sógor előző nap délelőtt kivitette a szerszámokat, délutánra nem maradt egyéb,

csak annyi, hogy kifordítsa a bürgét a bőréből. A disznóölőkést annak rendje szerint meghúzogatta a kaszakövön s azzal megindult, hogy levágja a birkát. Az asszony befogta a fülét s úgy szaladt be a szobába, Jancsi ordítva csapta magára a konyhaajtót.

Már egy negyedóráig cicázott az öreg a báránnyal. Sehogyan sem tudta megfogni, olyan vidáman hancúrozott előle a haszontalan. Végül a bentiek unták meg a dolgot s kidugták az orrukat az ajtón.

Lendér éppen akkor az udvar közepén ült a földön, úgy ahogyan a bürge játékosan fellökte, a kés meg ott ágaskodott mellette a földbe szúrva.

— Nem bírom levágni ezt a dögöt halljátok-e! Úgy sajnálom! Egye fene, maradjon, majd reggel amikor kifelé megyünk, veszünk a székben húst.

— Vasárnap, apja?

— Igen!

Hát a húsvásárból nem lett semmi, mert a húsbolt zárva volt, de Lendér legyintett egy nagyot: „Eszünk krumplipaprikást!"

Amikor elkanyarodtak a szék elől, nagy csapkodás érte őket utol és hangos csöngetés. A birka felvágva vágtatott utánuk. Amikor utolérte őket, nagyot lökött Jancsin.

Soha ilyen vidáman nem mentek még szüretre és Lendér sógor többször is megjegyezte: „Amelyik szüretelőnek nem tetszik a paprikás krumpli, majd tesz róla."

A szedők lassan szállingóztak, utolsónak Klément sógor állított be és szokás szerint a pálinkás butykoson kezdte.

— Hát a birkát mikor vágjátok le?

Lendérék egymásra néztek. Jancsi odavágódott a bárány mellé és melegen megölelte a nyakát. Klément megszegte a nyakát, nagyot pöffeszkedett: „Majd levágom, az anyja mindenit!"

A bicskáját erőteljesen meghúzogatta a kaszakövön, majd egy nagyot ugrott a bárány felé. Az se volt rest, felkapott és elvágtatott az udvar másik végibe. — Az anyád ne sirasson! De jó kedved van, segítsetek!

Senki nem segített neki, de a bárány útját sem állták el a többiek, úgyhogy hamarosan szabályos hajsza fejlődött ki kettőjük között. A birka bizonyosra vette, hogy ez a játék ugyanaz, amire a Jancsi gyerek tanította és igazán jókedvvel csinálta. Végig a dűlőn, be a szőlők közé, vissza az udvarra, hol jobbról, hol balról került meg a házat, Klément sógor pedig lihegett, fenyegetődzött s a kést magasra emelte a feje fölé.

Amikor már harmadszor megkerülték a parcellát, a felajánlkozott juhvágó lecsapta a földre a kést és egy lépést sem ment tovább.

— Versenylovat vettetek ti, vagy bürgét?

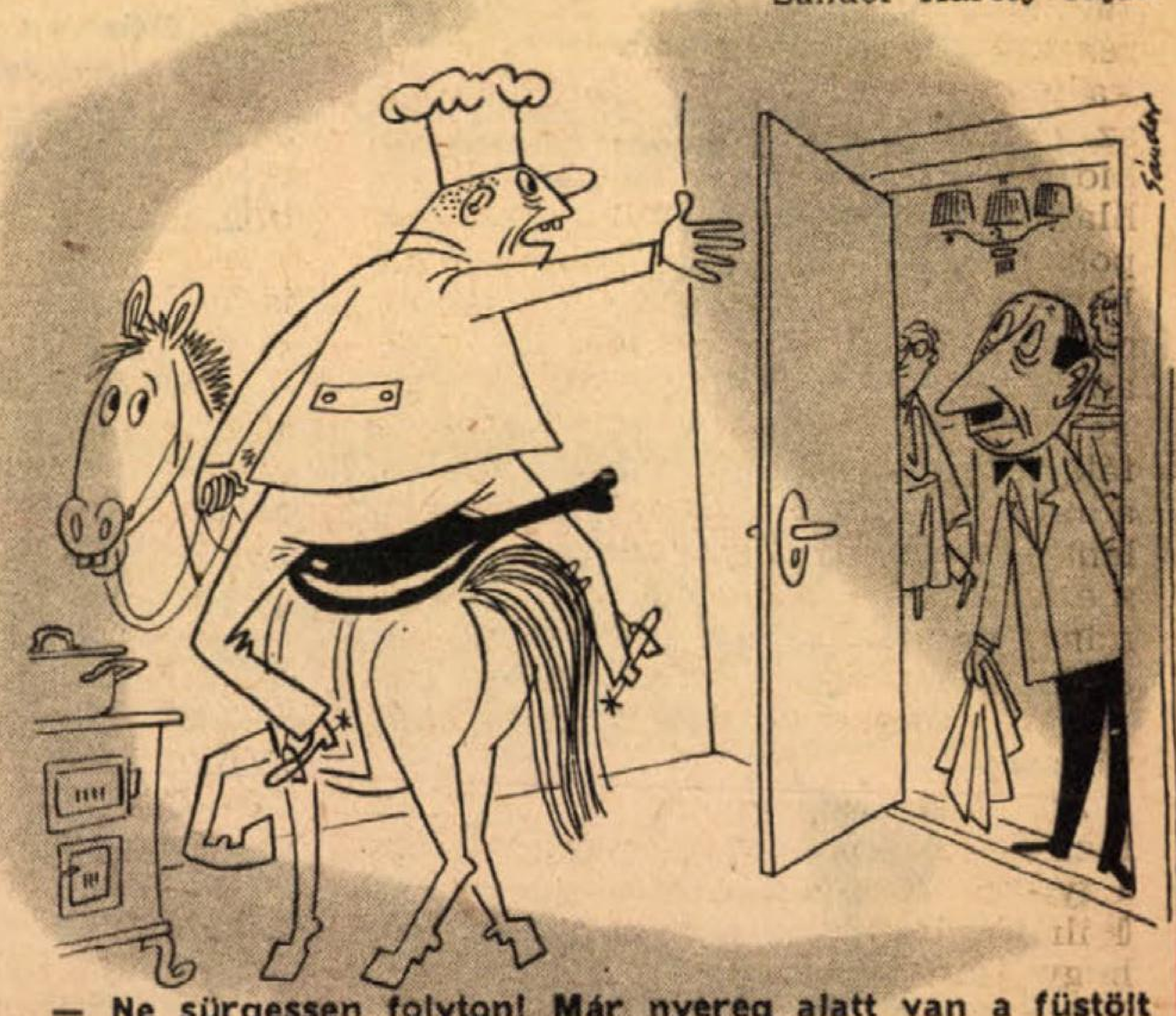
A szedők nagyot és torkukszakadtából nevettek. A birka pedig odaóvakodott a sógor háta mögé és amúgy magyarán fenéken lökte. Erre már ő sem tehetett egyebet, mint egy nagyot nevetett.

Lendérné két szedővel nekiállt a krumplipucolásnak és három szál kolbásszal megadták a paprikás ízét. A bárány pedig egész nap ott sétált közöttük, sőt annyira szemtelen volt, hogy még a kotlárba is beleszagolt néha, abba, amiben tulajdonképpen neki kellett volna rotyogni.

Rossi Károly

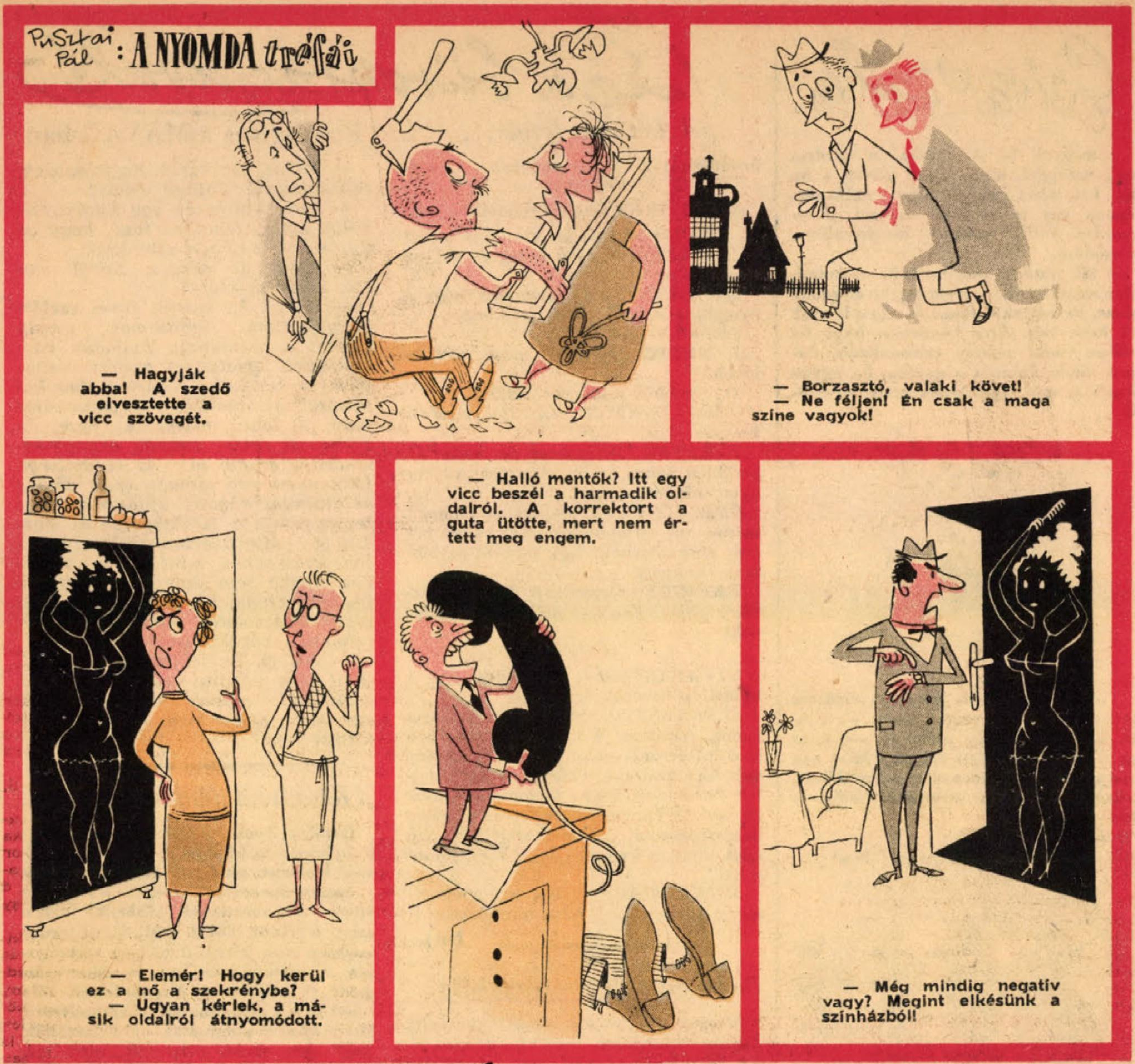
„Régi magyar vacsorák versenye"

Sándor Károly rajza

— Ne sürgessen folyton! Már nyereg alatt van a füstölt sonka!

Pusztai Pál: A NYOMDA tréfái

— Hagyják abba! A szedő elvesztette a vicc szövegét.

— Borzasztó, valaki követ!
— Ne féljen! Én csak a maga színe vagyok!

— Elemér! Hogy kerül ez a nő a szekrénybe?
— Ugyan kérlek, a másik oldalról átnyomódott.

— Halló mentők? Itt egy vicc beszél a harmadik oldalról. A korrektort a guta ütötte, mert nem értett meg engem.

— Még mindig negatív vagy? Megint elkésünk a színházból!

FÁZNAK A NŐK!

Ilyenkor, november elején, elkezdenek fázni szegények, és május közepéig egyfolytában fáznak. De nem csak úgy egyszerűen fáznak, mint ahogy mi férfiak fázunk, ha — teszem azt — minusz tizenöt fokot mutat a hőmérő, hanem úgy fáznak, hogy minden porcikájuk reszket. Már több ízben volt alkalmam megfigyelni, hogy lábuk az évnek ennek a részében olyan hideg, mint a jég, sőt, nem ritkán lila vagy szederjés. Paplan, dunyha, pokróc, lábzsák, meleg tégla mind hasztalan. Reggel csaknem ugyanolyan hideg lábbal kelnek fel, mint amilyennel nyugovóra tértek szegények. Már régen rügyeznek a fák, és dalolnak a pacsirták, amikor a nők lába kissé felenged. Lehetetlenség részvét nélkül gondolni rájuk, s e szerény sorok célja nem kisebb, mint társadalmi akcióra serkenteni a legszélesebb férfi-rétegeket: ne nézzük ezeket a dolgokat ,tétlenül tovább.

Az, hogy a nők ily mértékben fáznak, könnyen magyarázható. Ők ugyanis derékig meztelenül mászkálnak fagyban, hóban. Feltehető, hogy mi férfiak is fáznánk hasonló körülmények között. Mint az köztudomású, egy női cipő annyi, mint semmi, a hajszálvékony nájlonharisnya szintén semmi, s az a kis nadrág, ami még rajtuk van, még látszatnak is nevetséges. Így aztán persze teljesen átfáznak szegények, nem beszélve arról, hogy mennyire elszorul az ember szíve, amikor azt látja, hogy az elöl nyitott női cipőn befolyik az eső vagy a hólé. Még szerencse, hogy olykor a cipő hátul is nyitva van, s az elöl beáramló csapadék hátul kiáramlik.

Amennyire időm és erőm engedte, már eddig is küzdöttem a zárt cipőkért, a vastag gyapjúharisnyáért és a meleg nadrágért, be kell azonban ismernem, hogy mindezideg teljesen eredménytelenül. A nők, akiket — látván, hogy reszketnek — ilyen holmik viselésére szólítottam fel, vacogó fogakkal kacagtak ki, s amikor erélyesen követeltem, hogy legalább alsóneműkben térjenek át a melegebbre — hiszen azokat általában senkisem látja — előbb bolondnak tartottak, majd elkergettek. Be kellett látnom végül is, hogy egymagamban mire sem megyek, s a Ludas Matyi nagy nyilvánosságát kell igénybe vennem, ha humánus elgondolásaimnak híveket akarok szerezni.

A megindítandó társadalmi akciót az alábbiakban bátorkodom körvonalazni:

1. November 15-ig központi raktárakba kell gyűjteni minden selyemharisnyát, szandált és nájlon- vagy selyemnadrágot.

2. A mezítláb-járkálást hatóságilag büntetni kell.

3. Ernyedetlen nevelőmunkával meg kell győzni a nőket arról, hogy nincs szebb, mint a bundacipő, a patentharisnya és a térdig érő jégernadrág. Ezt a nevelőmunkát plakátokkal, hirdetésekkel és más irodalmi művekkel kell alátámasztani.

4. Országos méretű meleg-láb versenyt kell szervezni, értékes díjakkal. Ennek lebonyolításával esetleg a házfelügyelőket lehetne megbízni.

5. Kimondandó, hogy jó házasságok esetén a hideg, rossz házasságok esetén a meleg láb válóok.

Egyelőre ennyit. Nem akarunk többé fázó nőt látni! Ne hagyjuk elfagyni hölgyeinket!

Tabi László

Szivar-ügyben...

...megyek be a gyárba, s kérdem nagy haraggal, miért nincs szivar, s ha van, hát miért csípős? Erre a szájamba dugnak egy nagyméretű szivart, s elnémulva ettől, egészen megenyhülten nézelődöm.

— Mi mindent megteszünk, — mondják a munkásnők — hogy legyen elegendő szivar, de hát az embernek végre is csak két keze van. Arra gondolok, hogy fel kellene venni néhány racionalizált, tízkarú hindu istennőt a gyárba, ha ugyan bírnák az egri munkásnők munkatempóját...

...és miért csípős, kérdem csípősen, mert már a szivar végére értem. — Többek között azért, — mondják —, mert sok a rossz minőségű dohány. Mert sok dohánytermelő, a termelési szerződésért, a dohánynak nem megfelelő földbe is ültet dohányt.

S miért? — kérdem.

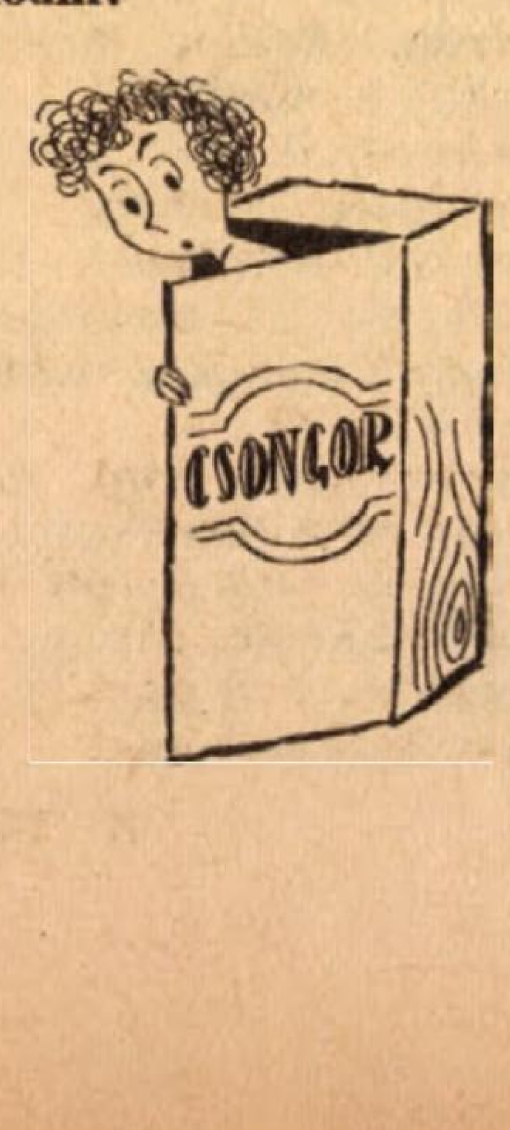
— Azért, mert jó „dohányt" hoz!

...azt mondják a munkásasszonyok, hogy nézzem meg az öltözőjüket is...

Éppen be akartam menni, amikor kiderült, hogy már bent vagyok. Csodálkozásomra egy kombinált szekrényben találtam magam. Az öltöző: szekrény nagyságú helyiség ugyanis, azzal a kérdéssel kombinálva, hogy hogyan lehet ebben öltözködni?

(s·i)

Le a bürokráciával!

A két óra letelt...

Szomorújáték 1 felvonásban, 1 utójátékkal

Szín: Az egyik kerületi rendelőintézet

I. BETEG: Jaj, mikor kerülünk sorra?

II. BETEG: Mennyi beteg és milyen kevés az orvos!

III. BETEG: Még szerencse, hogy a nyugdíjas doktor bácsi is kisegít.

(Eltelik másfél óra)

I. BETEG: Na végre, most már én jövök!

II. BETEG: Szerencsés ember!

ÖREG DOKTOR BÁCSI (veszi a kalapját, kifelé megy)

I. BETEG: De doktor úr, most én kerülnék sorra és ön elmegy? Amikor ilyen sok beteg van?

ÖREG DOKTOR: Sajnos a rendelet szerint mi nyugdíjasok csak napi két órát dolgozhatunk. Egy perccel se többet. *(Elmegy)*

BETEGEK (egyszerre): Nahát! Járvány idején! Ezt meg kell írni az újságnak!

(Utójáték)

HIVATALSEGÉD: Értesítés jött a nyugdíjas orvosok ügyében!

SZERKESZTŐ: Na lássuk, mi van benne. *(Olvassa)* A most már szűnőben lévő influenzajárvány idején orvoshiány volt tapasztalható. Ezért most rendelettervezet készül, hogy a nyugdíjas orvosok ne havi 48, hanem szükség esetén 75 órát dolgozhassanak. *(A munkatárshoz.)* Írd meg. Címe ez legyen: „Jobb későn, mint soha!"

MUNKATÁRS: Volna egy jobb címem! Jobb lenne korán, mint későn...

(sti)

Budapest Keleti — Nagykáta...

Nagyon sokat utazom vonattal és mindig párnás-jegyet váltok, hogy kényelmesen üljek és útközben tanulhassak. A párnás kocsikban erre „elvileg" van is lehetőség. Sajnos a legtöbb szerelvényhez csak egy párnás-kocsit kapcsolnak, úgy hogy az még zsúfoltabb, mint a többi kocsi és így legtöbbször állnom kell.

Baj van a párnás-kocsik világításával is. A MÁV illetékes osztálya többször úgy nyilatkozott, hogy az idén jó lesz a világítás. Ez az ígéret azonban csak ígéret maradt.

Úgy hiszem, jogosan kérnek nagyobb kényelmet és jobb világítást a Budapest Keleti p.u.—Nagykáta vonal utasai.

Albertfalvi utca, jaj, de sáros...

Az elmúlt években igen sok családi ház épült Albertfalván. Valóságos új lakótelep létesült, most újabb hatvan lakás épül itt. Az új utcasorokon a tanács a múlt évben megcsináltatta salakból a gyalogjárót. Az idén nyáron ezekben az utcákban és így a miénkben is, megjelentek az Útépítő Vállalat dolgozói, az út közepét kiemelték és a földet a gyalogjáróra szórták.

Ha esik az eső, a mi utcánk közepén nem lehet közlekedni, a járdát sem használhatjuk, hiszen ellepi a sár.

A XI. kerületi Tanács intézkedését kérjük!

Eke Imre
XI. Ács J. u. 28.

Beszélgetés a MÁVAG-ban

— Mi az, szaktárs? Rajzolgatunk, rajzolgatunk? Valami újítás?

— Igen. Szeretnék egy újítást csinálni, amely lehetővé teszi, hogy az újításokat idejében elbírálják.

— Ejnye, de mérges. Miről van szó, Látós szaktárs?

— Nézze, én másfél évvel ezelőtt benyújtottam újításomat, amely szerint a hídműhely hulladék vasdarabjait, amelyeket azelőtt ócskavasként kezeltek, a darumechanikai részlegben csekély megmunkálás után fel lehet használni. Ezzel az eljárással óriási összegű anyagmegtakarítás érhető el. Az eredetisége felől némi vita támadt, ezért döntés és elbírálás végett újításomat felterjesztették a Közlekedés- és Postaügyi Minisztérium Járműipari Igazgatóságához, mint felettes szervhez. Azóta sem döntöttek felette és így nem csoda, ha időközben az újítással kapcsolatos lelkesedésem türelmetlen várakozásba csapott át.

— Jó, jó, ne legyen olyan borúlátó! Még néhány esztendő, majd csak dönt egyszer a Járműipari! Azt hiszi, akkor nem lesz jó az az újítási pénz?

A Kismama nem mehetett el...

Október 3-án értesítés kaptam, hogy 8-án keressem fel a Völgy utcai csecsemővédő intézetet, ahol babakelengyét kapok.

Aznap este rosszul lettem és a klinikára vittek. A váratlanul közbejött szülés miatt a jelzett időben (okt. 8-án) természetesen nem jelenhettem meg személyesen a csecsemővédőben és édesanyám ment el helyettem. Megkérdezték tőle, miért nem a kismama jött el személyesen. Mikor az okot megtudták, azt válaszolták, hogy nem adnak kelengyét, mert már megszületett a gyerek.

Felettes hatóságának utasítására járt el így a csecsemővédő? Ha igen, akkor valami hiba van az erre vonatkozó rendelkezés körül!

Dr. Németh Józsefné
II. Budakeszi út 55

Ingajárat egy szemüvegért

A meglevő és már zavaróan rossz szemüvegem helyett a szemészorvos újat rendelt. Tekintve, hogy lakhelyemen, Selypen ezt beszerezni nem lehet, elmentem a legközelebbi OFOTÉRT-üzletbe, Hatvanba. Három óra felé járt az idő, amikor bementem a boltba, ahol egy eladó — valószínűleg az üzletvezető — közölte velem, hogy ő bizony nem ad szemüveget, mert leltárra készül. Én megkértem őt, hogy mivel Selypről jöttem a szemüvegért Hatvanba, tegyen velem kivételt, mert meg akarom takarítani az újabb felesleges utazást. Az eladó azonban fáradságot és méltányosságot erősen kímélve, tudtomra adta: csak akkor kaphatok szemüveget, ha majd túl lesz a leltáron. A leltár túlsó végét jövő hét szerdájára szabta meg. Úgy gondolom, hogy ez az Ofotért dolgozó nem nyerne első díjat az udvariassági versenyben.

Honti Józsefné
Selyp

MINDENFÉLE

A feledékenység az agy önvédelme. Rettenetes, amikor valaki mindenre vissza tud emlékezni. Az ilyen ember inkább emlékezik, mint gondolkozik.

*

Gerinces ember visszafojtja a nevetését, ha a főnöke jó viccet mesél.

*

Nincsen új a nap alatt. Ami azt illeti, a Nap sem új.

*

A legtöbb orvosság kegyes hazugság. Az embernek az egészségében legalább úgy kellene hinnie, mint az orvosságban.

*

A Hasfelmetsző Jack néhány prostituált meggyilkolásával nagyobb hírnévre tett szert, mint a zseniális... ejnye, hogy is hívják?

*

A legtöbb ember közéletképtelen.

*

A hatalom rabulejti az embereket.

*

Nem vagyok spiritiszta, de hiszek a nagy szellemekben.

*

Nagy szerénytelenség elkívánni a világmindenségtől, hogy olyan legyen, amilyennek mi elképzeljük.

*

Hányszor hallottuk már az édeskés lelkendezést a természet szépségéről! Kell is a természetnek a mi dicséretünk!

*

Eljön az idő, amikor a Szaturnusz lakóinak is meg kell érteniök, hogy egyazon naprendszerben élünk, törekednünk kell tehát a békés megegyezésre.

*

Minden tiszteletem X-é, a kiváló magyar származású francia művészé, de még nagyobb tiszteletet érdemel Y, a kiváló magyar származású magyar művész.

*

Milyen irigyek a halak! Eleszik egymást egymás elől.

*

A hasonlat a ruhához hasonlóan olykor tetszetős lehet, de eltakarja a lényeget.

*

Platon nem volt kevésbé Platon azért, mert nem rendelkezett televíziós készülékkel.

*

Az életben is dramaturgiai hiba, ha valami véletlenül történik.

*

Nem volna helyes eltiltani a lelkiismeretlen embereket az idegcsillapítótól, és nem kellene inkább nyugtalanító szereket szedniök?

*

Az emberek békés természetére vall, hogy könnyen kibékülnek magukkal.

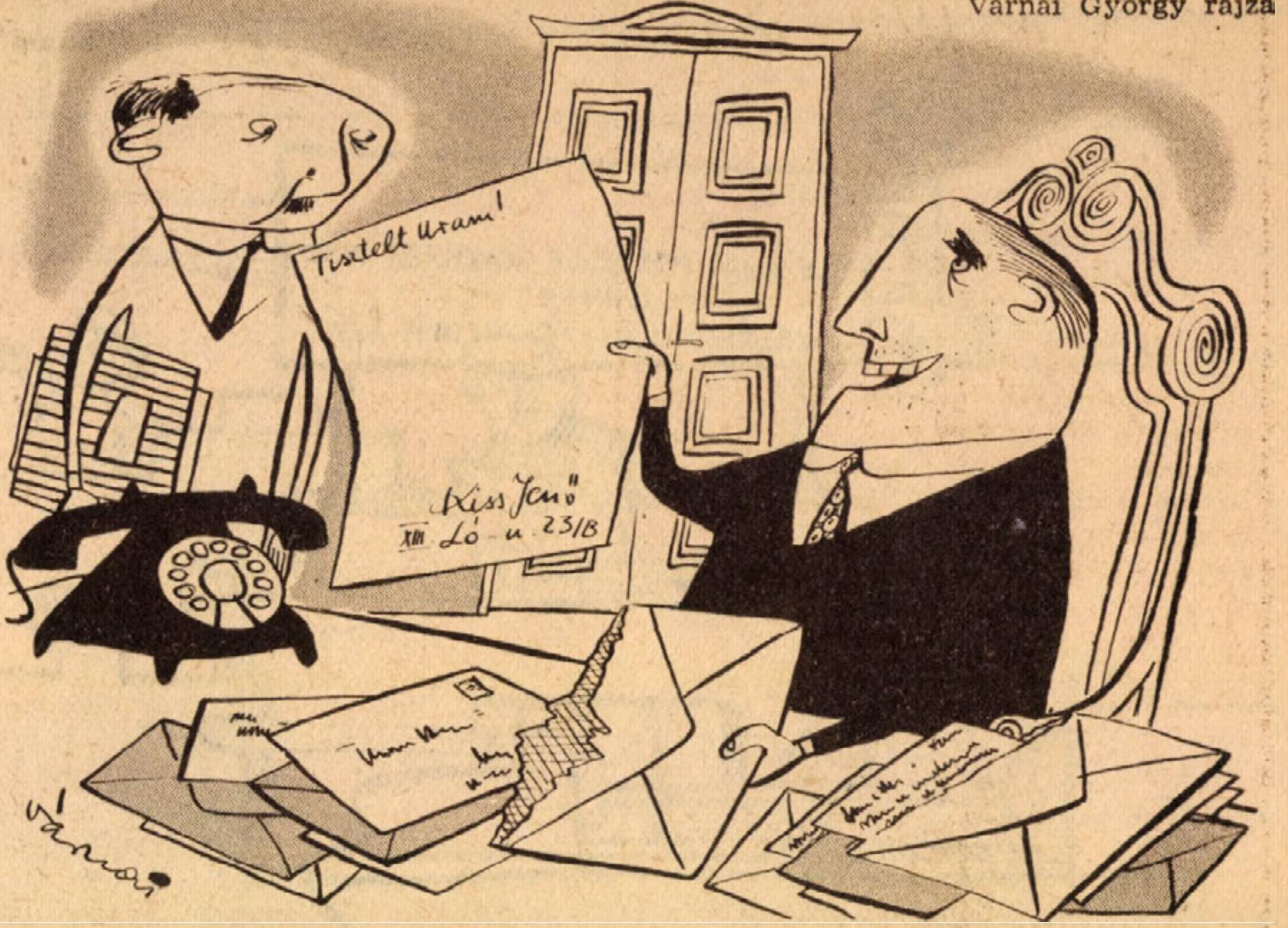
*

Nyolcvan éven felül erkölcsösséget prédikálni körülbelül olyan, mint amikor a kígyó a repülés ledérségét ostorozza.

Feleki László

Le a névtelen levélírókkal!

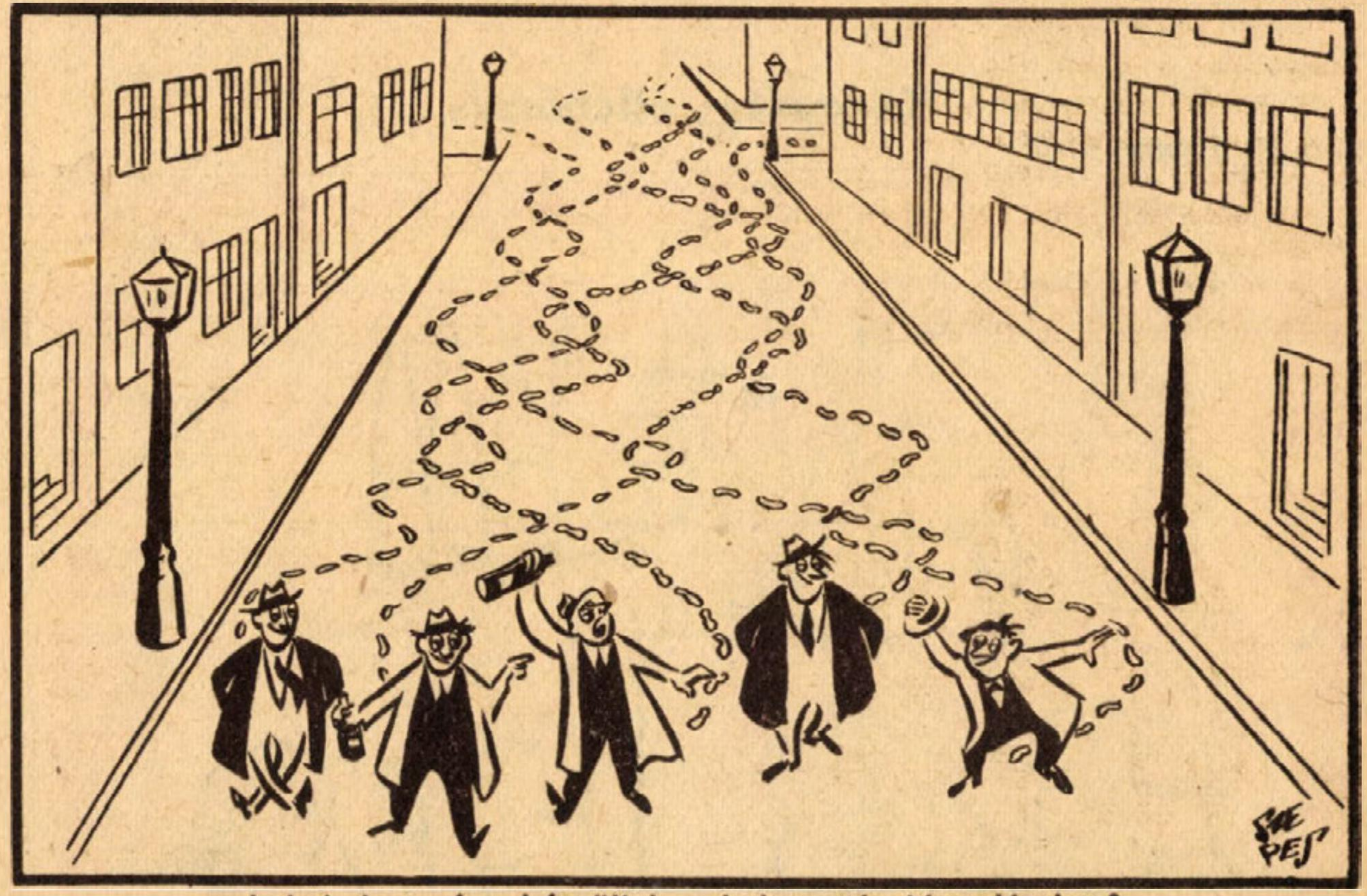
Várnai György rajza

— Látja, ez igen! Semmit sem ír, de legalább nem titkolja a nevét...

Öt csatár

Szepes Béla rajza

Lehet, hogy így készültek a helycserés támadásokra?

Időszerű bevásárlás

Szólt az asszony a férjének:
— Vásárolni elmegyek.
Időszerű beszerzések
Tömegével kellenek.
Parkettkefe, paszta, partvis,
Háziszappan, poroló,
Szeneskanna, vitrázs, garnis,
Futószőnyeg, friss rolló...

A nagy hévtől meghatottan
Adott a férj keretet;
Az asszonyka ment legottan,
Zsebe pénzzel tele lett.
A boltokat sorra járta,
Késő este tért haza:
Fűzve karra, hátra, vállra
Nála: holmik halmaza.

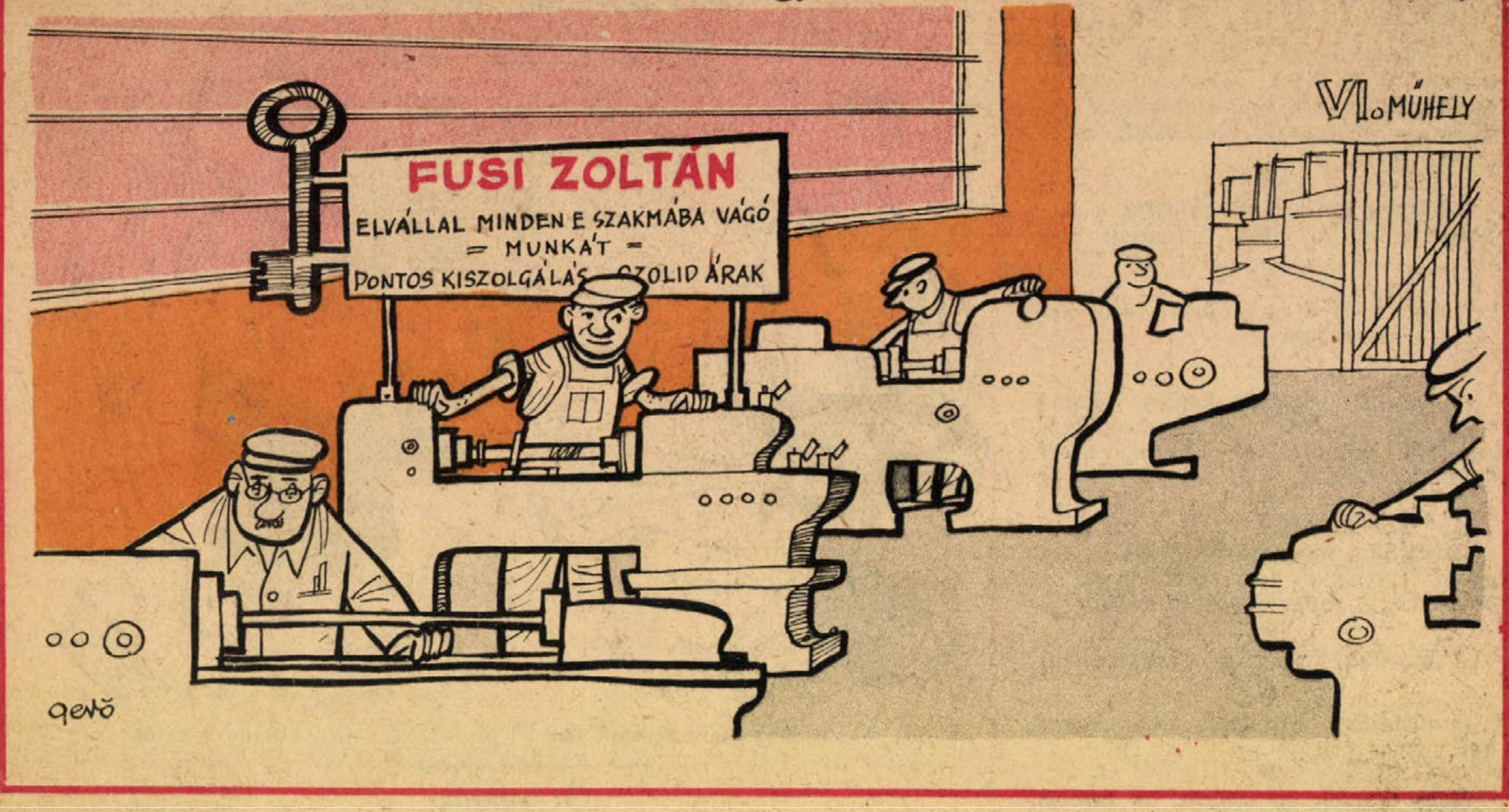
De nem kefe, paszta, partvis,
Háziszappan, poroló,
Szeneskanna, vitrázs, garnis,
Futószőnyeg, se rolló, —
Hanem: sottis ruhakelme,
Divattáska, kis kalap,
Nylonkendő, puha, lenge,
És mütyürke, tíz darab!

Szólt az asszony: Jaj, de bosszant,
Háztartási lerakat,
Ahol jártam, utcahosszat
Egyetlenegy nem akadt!
Nem volt bolt, csak ilyenféle,
(S hozzátette hamisan):
Ha az nincsen, ami kéne,
Vesz az ember, ami van!

K. Tóth Lenke

Nem szégyenlős

Gerő Sándor rajza

Tisztasági ellenőrzés

Hegedűs István rajza

Hátha valaki nem ismer.

Mottó: Nincsenek régi viccek, csak öreg emberek vannak. Egy újszülöttnek minden vicc új.

A dada a gyereket fürdeti, amikor beront a fürdőszobába az anya és rémülten felkiált:

— Megőrült? Ilyen pokolian forró vízben fürdeti a gyereket? Hiszen ez a fürdővíz legalább kétszáz fok meleg!

— Ugyan kérem — legyint a dada —, mit ért egy ilyen kis buta gyerek a fokokhoz?

Idegen tévedt be egy falusi kocsmába. Megkérdezte:

— Kaphatok pörköltet?

— Nem szolgálhatok.

— Akkor kérek három tojásból rántottát.

— Tojás nincs.

— Virstli?

— Nem tartunk.

— Akkor adjon egy darab kolbászt.

— A kolbász elfogyott.

— Kaphatok legalább egy vajaskenyeret?

— Vajat ma nem kaptunk.

— Szalámi?

— Sohasem volt nálunk.

A vendég dühösen elment és már vagy száz lépést tett az állomás felé, amikor a kocsmáros lelkendezve utána rohant és lihegve mondta:

— Elfelejtettem megmondani, hogy sajt sincs.

LUDAS MATYI humoros, szatirikus hetilap. Szerkeszti a szerkesztőbizottság. A kiadásért felel a Hírlapkiadó Vállalat igazgatója. — Szerkesztőség: Budapest, VIII., Gyulai Pál utca 14. Tel.: 335—718. — Kiadóhivatal: VIII., Blaha Lujza tér 3. Tel.: 343—100, 142—220. — Terjeszti a Posta Központi Hírlap Iroda 180—850, előfizetési díj negyedévre 12.— Ft. Kossuth Nyomda, Budapest, V., Honvéd utca 10. Felelős vezető: Lengyel Lajos igazgató. — Példányszám: 320.000.